

വിശിഷ്ടകൃത്യങ്ങൾ.
(ഒന്നാം ഭാഗം)

പൊതുവാടത്തു്, നാരായണപിള്ള.

കേരളചരിത്രം
രണ്ടാം ഭാഗം.

കേരളചരിത്രം

വിശിഷ്ടകൃത്യങ്ങൾ.

(ഒന്നാം ഭാഗം)

പൊതുവാടത്തൂർ, നാരായണപിള്ള

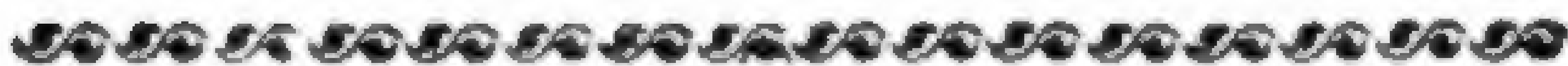
ചങ്ങനാശ്ശി.

(Copyright Reserved.)

ഭാരതവിലാസം അച്ചുക്കുടത്തിൽ അച്ചടിച്ചത്.

1914.

ഇന്ദ്രകുമാരിയുടെയും മറ്റും ഇല്ലാത്ത പ്രതി വ്യാജമാണ്
എന്നിരിക്കട്ടെ.

ശ്രീ.

വിശിഷ്ട കൃത്യങ്ങൾ .

൧ രണ്ടു മിത്രങ്ങൾ.

“സിറക്കസ്സ്” എന്ന രാജ്യത്ത് “ദിയാണിസ്സ്” എന്ന പേരായി ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം മഹാഭൂതനായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ, “ഡാമൺ” എന്നൊരു തത്വജ്ഞാനിക്ക് അദ്ദേഹം മരണശിക്ഷവിധിച്ചു; വധത്തിനുള്ള ദിവസം നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു. സാധുവായ ആ തത്വജ്ഞാനി രാജാവിന് ഒരു അപേക്ഷ അയച്ചു. അത്, കുറെ ദൂരെ ഒരു സ്ഥലത്ത് താമസിച്ചിരുന്ന തന്റെ ഭാര്യയേയും, കുഞ്ഞുങ്ങളേയും ഒന്നു കണ്ട് അവസാനത്തെ യാത്ര ചോദിക്കുന്നതിന് തന്നെ അനുവദിക്കണമെന്നു മാത്രമായിരുന്നു. കൊലയ്ക്കു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടസമയത്ത് താൻ കണിശമായി മടങ്ങി എത്തിക്കൊള്ളാമെന്ന് അയാൾ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യാതിരുന്നു മില്ല. അയാൾ, ഒളിച്ചുപാളുളളയുകയാണെങ്കിൽ പകരം മരണശിക്ഷ അനുഭവിക്കുന്നതിന് ആരെ എങ്കിലും ജാമ്യംകൊടുത്തിട്ട് പൊയ്ക്കൊള്ളുന്നതിന് രാജാവ് സമ്മതിച്ചു. സ്വർജീവാന പണയപ്പെടുത്തി തന്നെ സ്ഥായിക്കുന്നതിന് ആരും ഉണ്ടാകയില്ലെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിന്മേൽ അയാൾ സ്വസ്ഥനായിട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ, അയാളുടെ ഒരു മിത്രമായ “പിതിയാസ്” ഈ വർഷമാനം അറിഞ്ഞു. അയാൾ, ഉടനെ, തന്റെ സ്നേഹിതനെ കാണാതെന്നറിട്ട് അരമനയിൽ എത്തി രാജാവിന്റെ നിശ്ചയപ്രകാരമുള്ള ജാമ്യം കൊടുക്കുന്നതിന് താൻ സന്നദ്ധനാണെന്നും അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. രാ

ജദ്യന്മാർ, 'പിതിയാസി'നെ പ്രതിപുരയ്ക്കായി തടവിലാക്കിയിട്ട് മറ്റൊരാളെ വിട്ടയച്ചു. അയാൾ തന്റെ വീട്ടിലെത്തി ഭാര്യയേയും കുട്ടികളേയും കണ്ടുവെച്ച് അവിടെ ഒട്ടും താമസിക്കാതെ, മരണശിക്ഷ അനുഭവിക്കുന്നതിനുള്ള സ്ഥലത്തേക്കു മടങ്ങി. എന്നാൽ, അയാളുടെ യാത്രയിൽ അനേകം പ്രതിബന്ധങ്ങൾ നേരിട്ടു. സഞ്ചാരം കഷ്ടമാകുകയായിരുന്നു. കല്ലുലിന്റെയും, കാറ്റിന്റെയും ഗതികൾ അന്യോന്യം വിരുദ്ധമായിരുന്നു. വധത്തിനു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട ദിവസമായി. 'ഡാമൺ' മടങ്ങിയെത്തിയില്ല. കിങ്കരന്മാർ 'പിതിയാസി'നെ വധസ്ഥലത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയി. മനസ്സുകൊണ്ടും വാക്കുകൊണ്ടും ഡാമണെ നിന്ദിക്കുകയും, പിതിയാസിന്റെ ആപത്തിൽ അനുശോചിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് അനവധി ആളുകൾ അവിടെയുണ്ടായി. വേലിയിൽകിടന്ന സപ്പത്തിനെ എടുത്തു കഴുത്തിലിട്ടു പിതിയാസിന്റെ അനുഭവം കണ്ടുരസിക്കുന്നതിനായി ശ്രമസ്ഥായിയായ രാജാവും അവിടെ ഹാജരായിരുന്നു. എല്ലാവരുടേയും നയനങ്ങൾ പിതിയാസു് ഒരുവനിൽത്തന്നെ പതിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ അയാളുടെ മുഖത്തു് വ്യസനഭാവം ഒട്ടും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. നേരെ മറിച്ച് അതു വളരെ പ്രസന്നമായിരുന്നു.

കൊലയ്ക്കുള്ള സമയം ആയി. പിതിയാസു്, രാജകിങ്കരന്മാരുടെ പങ്കിൽ അനുസരിച്ച് തുരമേരത്തട്ടിൽ കയറിനിന്നു. എന്നിട്ട്, ചുറ്റും കൂടിയിരുന്ന ജനങ്ങളാൽ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. "പ്രിയപ്പെട്ട സാഹോദരന്മാരേ! എന്റെ സ്നേഹിതനായ 'ഡാമൺ' നിശ്ചയമായും മടങ്ങി എത്തും. എന്നാൽ തന്റെ കുടുംബത്തിനും, സ്നേഹിതന്മാർക്കും, രാജ്യത്തിനും അത്യന്തം ഉപയോഗപ്രദമായ ആ മിത്രത്തിന്റെ ജീവൻ എന്റെ മരണം നിമിത്തം രക്ഷകിട്ടുന്നതിനു മുമ്പെ, അദ്ദേഹം, ഇവിടെ വന്നുചേരരുതെന്ന് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇന്നലെ മുതൽക്കുള്ള കാറ്റിന്റെ ഗതികണ്ടിട്ട് അദ്ദേഹം വന്നുചേരുന്നതിന് ഇനി വളരെ താമസമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

(ആചാര്യന്മാർ) അതിനാൽ, നിങ്ങളുടെ കൃത്യ വേഗം നീവ് ഫീക്കുക.”

പിതൃയാസിന്റെ ചൊരായ ഈ പ്രസംഗം അവസാനിച്ചതും “അങ്ങനെ! വധിക്കേണ്ടതെ!” എന്നിങ്ങനെ ഒരു പ്രാർത്ഥന നൽകിയതിനിടയ്ക്കുനിന്നുയർന്നും ഒരുമിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അത് ഡാമന്റെ ശബ്ദമായിരുന്നു. അയാൾ ഒരു കുതിരയുടെ പുറത്തുകയറി വളരെ വേഗത്തിൽ ഓടിപ്പോകുകയായിരുന്നു. അയാൾ കണ്ടുവന്ന രാകാണ്ടു കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നു ചാടിയിറങ്ങി ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി തുടക്കമെത്തട്ടിൽ കയറിനിന്നു. “എന്റെ സ്റ്റേഡിതാ! നിങ്ങളും മരിക്കേണ്ടാ. ഞാൻ ഭാഗ്യവാനാകുന്നു.” ഇത്രമാത്രം പറയുന്നതിനേ അയാൾക്കു തല്ലാലും കഴിഞ്ഞൊള്ളൂ. തന്റെ സ്റ്റേഡിതൻ വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ട് മരിക്കുന്നതിനായി ചെന്നു ചേർന്നപ്പോൾ എന്നുവിചാരിച്ച് പിതൃയാസി വളരെ വ്യസനിച്ചു.

ആ രണ്ടു സ്റ്റേഡിതന്മാരുടെ അന്ത്യോന്ത്യമുള്ള പെരുമാറ്റം കണ്ടപ്പോൾ രാജാവിന്റെ മനസ്സ് അലിഞ്ഞുപോയി. ദയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അന്ന് ആദ്യമായിട്ടാണ് ഉണ്ടായത്. അദ്ദേഹം അവരെ രണ്ടുപേരെയും പരസ്യമായി വളരെ പ്രശംസിക്കുകയും, തത്പരതാനിയമ ശിക്ഷയിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

൨. പ്രാൻസിഡെ രാജാവായിരുന്ന ജാൺ.

ഇംഗ്ലണ്ട്, ഫ്രാൻസ് ഇവ യൂറോപ്പുഖണ്ഡത്തിൽ അന്ത്യോന്ത്യം അടുത്തുകിടക്കുന്ന രണ്ടുരാജ്യങ്ങളാകുന്നു. കഴിഞ്ഞകാലങ്ങളിൽ, ഈ രാജ്യക്കാർ തമ്മിൽ അനേകം ശബ്ദകർ ഉണ്ടായിരിക്കാണ്ടിരുന്നു. ഒരിക്കൽ, ഫ്രാൻസിഡെ രാജാവായിരുന്ന ജാണിനെ ഇംഗ്ലീഷുകാർ പിടിച്ചുകെട്ടി അവരുടെ നാട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി നാലുവർഷത്തോളം തടവിൽ പാർപ്പിച്ചു. അനന്തരം, ഫ്രാൻസ് രാജാവു

മായി താൻ സമാധാനപ്പെടാമെന്നും, അതിന് അവിടത്തെ ജനങ്ങളോട് കരാറുപണം പിരിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നും പറഞ്ഞ് ഇംഗ്ലീഷുകാരെ ജാണിനെ തൽക്കാലത്തേക്കു മാത്രം ബന്ധനത്തിൽനിന്ന് വിട്ടു. ജാൺ സ്വരാജ്യത്തുചെന്ന് ഈ വിവരം പ്രജകളെ അറിയിച്ചു. പണംകൊടുക്കുന്നതിന് അവർ സമ്മതിച്ചില്ല. ജാൺ, ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്ക് പിന്നെ പോകേണ്ടെന്നു കൂടി ഫ്രാൻസിലെ മന്ത്രിമാരിൽ ചിലർ അദ്ദേഹത്തെ ഉപദേശിച്ചു. എന്നാൽ ജാൺ അവരുടെ ഉപദേശങ്ങൾ ലേശവും സ്വീകരിച്ചില്ല. “വിശ്വാസ്യതയും, സ്വാമിഭക്തിയും മറ്റൊല്ലാവരിൽനിന്നുമാണതാലും അവ രാജാക്കന്മാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ സദാ ഉണ്ടായിരിക്കണം” എന്നു പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹം ഉടനെ ഇംഗ്ലണ്ടുരാജ്യത്ത് മടങ്ങി എത്തി വീണ്ടും ഒരു തടവുകാരനായി അവിടെ താമസിച്ചു. അധികകാലം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പെ അവിടെ കിടന്ന് ചരമഗതിയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

II. ഒരു മൊത്ത വെളിച്ചം.

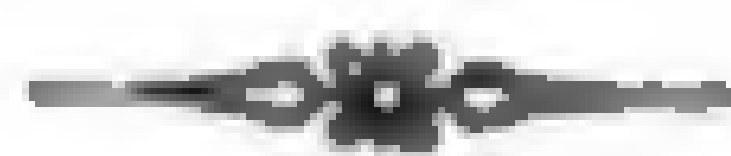
പ്രസിദ്ധനായ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ഇടയിൽ പലകാലങ്ങളിലായി വളരെ മഹാത്മാർ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അത്തരക്കാരിൽ ഒരുവനായിരുന്നു “സർ. ഫിലിപ്പ് സിഡ്നി.” അദ്ദേഹം ഒരു ധീരനായ യോദ്ധാവും, പണ്ഡിതനും ആയിരുന്നു. തന്റെ സത്സുഭാവവും, വിവേകവും കൊണ്ട് ‘സിഡ്നി’ സകല ആളുകളുടേയും സന്തോഷത്തിനും, ബഹുമാനത്തിനും പാത്രമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അനേകയുദ്ധങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു യുദ്ധത്തിൽ, അദ്ദേഹം കയറിയിരുന്ന കുതിര ശത്രുക്കളുടെ വെടി ഏറ്റാ മരിച്ചു. ഉടനെ അദ്ദേഹം ചേര ഒരു കുതിരപ്പറ്റത്തുകയറി വീണ്ടും തന്റെ ജോലി ചെയ്യുന്നതിനാരംഭിച്ചു. ആ മൃഗത്തിനേയും ശത്രുക്കൾ വധിച്ചു. മൂന്നാമത് ഒരു കുതിരയെ കയറാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ ഒരു വെടിയുണ്ടുകൊണ്ട്

അദ്ദേഹം നിലത്തുവീണപോയി. ശരീരത്തിൽനിന്ന് വളരെ രക്തം പുറത്തുപോകയാൽ അദ്ദേഹത്തിന് വളരെ ക്ഷീണമുണ്ടായിരുന്നു. ആ നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തെ ചില സ്വജനങ്ങൾ എടുത്ത് അവരുടെ പാളയത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. യുദ്ധത്തിൽ മുറിവേല്ക്കുന്നവർക്ക് സാധാരണയായി വളരെ ഭാഹ്യമുണ്ടായിരിക്കും. അവർക്കുവേണ്ട വെള്ളം കിട്ടുന്നതിനുള്ള സൗകര്യം വളരെ കുറവുമായിരിക്കും. എന്നാൽ, 'സർ. ഫിലിപ്പ്സിഡ്നി'യോട് എല്ലാവർക്കും വളരെ സ്നേഹമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ആരോ ഒരാൾ ഒരു പാത്രം വെള്ളം അദ്ദേഹത്തിന് കൊടുത്തു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാവു ഭാഹ്യം കൊണ്ട് വരണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം വെള്ളം കുടിക്കുന്നതിനു ഭാവിച്ചപ്പോൾ സമീപത്തിൽ മുറിവേറ്റു കിടന്ന സംധൂവായ ഒരു പടയാളി വളരെ ആഗ്രഹത്തോടുകൂടി ആ പാത്രത്തെത്തന്നെ നോക്കുന്നതു കണ്ട്, "ഈ വെള്ളം അയാൾക്കു കൊടുക്കുക; എന്നെക്കാൾ കൂടുതൽ ഭാഹ്യം അയാൾക്കുണ്ട്." എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരം തണുത്തു; ചോട്ടുകൾ നശിച്ചു; കണ്ണുകൾ അടഞ്ഞു; ജീവനും അവസാനിച്ചു.

൪. മൂറോ സ്റ്റേയിൻ കാരനും.

യൂറോപ്പിൽ, സ്റ്റേയിൻ എന്നൊരു രാജ്യമുണ്ട്. വളരെക്കാലം മുമ്പ് ആ രാജ്യത്തിൽ പകുതിയോളം മൂർ എന്ന ജാതിക്കാർ കൈവശപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികളായ സ്റ്റേയിൻകാരും മഹമ്മദുക്കൾക്കാരായ മൂർ വർഗ്ഗക്കാരും തമ്മിൽ വളരെ വിരോധമായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ, ഒരു സ്റ്റേയിൻകാരൻ, മറ്റൊരു വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനുമായി ശത്രുതകൂടി അയാളെ കൊന്നും വെച്ച് അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു തോട്ടത്തിൽ കയറി ഉളിച്ചു. തോട്ടത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ ഒരു മൂർ ആയിരുന്നു. അയാൾ ആ സ്റ്റേയിൻ

കാരനെ കണ്ടുവശായി. സ്ത്രീയിൻകാരൻ കായ്ക്കുമല്ലോ മറ്റൊരാൾ
 ഒരു ധരിപ്പിച്ചിട്ട് തനിക്ക് അയ്യം നൽകണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു.
 തങ്ങളോടൊന്നിച്ചിരുന്നു ഒരിക്കലേങ്കിലും ഭക്ഷണം കഴിച്ചിട്ടുള്ള
 വരെ രക്ഷിക്കുക മൂർവ്വക്കാരനെ പരിവായിരുന്നു. സ്ത്രീയിൻ
 കാരന്റെ രക്ഷയെപ്പറ്റി അയാൾക്കുറപ്പുകൊടുക്കുന്നതിനായി തോ
 ടത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ അയാളോടൊന്നിച്ചിരുന്നു അല്പം ഭക്ഷണം
 കഴിക്കുകയും അയാളെ തന്റെ അറയ്ക്കളിൽ ഒളിപ്പിച്ചുത്തുകയും
 ചെയ്തു. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ വീട്ടിന്റെ നടയിൽ ഒരു അര
 വം കേൾക്കാരായി. ആളുകൾ വളരെ കൂടിയിരുന്നു. മൂന്നു നാലുപേർ
 കൂടി ഒരു യുവാവിന്റെ മൃതശരീരം എടുത്ത് വീട്ടുടമസ്ഥന്റെ അടു
 കൽ കൊണ്ടുചെന്നു. മരിച്ചുപോയ യുവാവ് അയാളുടെ പുത്രനാ
 യിരുന്നു. തന്റെ പുത്രനെക്കൊന്നു് അല്പം മുമ്പേ താൻ അയ്യം
 കൊടുത്ത സ്ത്രീയിൻകാരനാണെന്ന് അയാൾക്കു മനസ്സിലായി.
 എന്നിട്ടും അയാൾ സത്യത്തെ ലംഘിച്ചില്ല. ആരോടും യാതൊന്നും
 സംസാരിക്കാതെ അന്നു രാത്രിയായപ്പോൾ അയാൾ സ്ത്രീയിൻകാ
 രന്റെ അടുത്തുചെന്ന് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:— “നീ കൊലപ്പെടു
 ത്തിയ ആൾ എന്റെ പുത്രനാകുന്നു. നിന്നോടു പ്രതികാരം ചെ
 യ്ക്കേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ നീ എന്നോടൊന്നിച്ചു ഭക്ഷണം കഴി
 ച്ചുപോയതിനാൽ എന്റെ വാക്കിനെ പാലിക്കുവാൻ ഞാൻ ചുമ
 തലക്കാരനാകുന്നു. ഇതാ ഈ നല്ല കുതിരമേൽ കയറി ഈ രാത്രി
 കൊണ്ട് കഴിയുന്നിടത്തോളം ദൂരെ പോയി രക്ഷ നേടിക്കൊള്ള
 ണം.” സ്ത്രീയിൻകാരൻ ഉടനെത്തന്നെ അപ്രകാരം ചെയ്തു.

ഒ. ഒരു വൈദ്യനും മഹാമാരിയും.

ഒരു പട്ടണത്തിൽ കുറേക്കാലം മുമ്പ് വളരെ കഠിനമായ ഒരു
 മഹാമാരി വ്യാപിച്ചു. അതിന്റെ ആക്രമണങ്ങൾ അതി കലശ

ലായിരുന്നു. ഓരോരുത്തനും സ്വരക്കുറവു മാത്രം കരുതി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടി വന്നു. അവിടുത്തെ ജനങ്ങളിൽ വളരെ ചേർ രോഗം പിടിച്ചു മരിച്ചു. ചിലരെല്ലാം അവിടം വിട്ട് ഓടിപ്പോയി. ഭിന്നപ്രതി അവിടെ ഒരു വളരെ മരണങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പ്രസ്തുതരാഗത്തിന് ശരിയായി പറന്ന പ്രതിവിധി ആർക്കും അറിയാമായിരുന്നില്ല. അതപ്പോൾ ആലോചിക്കുന്നതിനായി അവിടുത്തെ വൈദ്യന്മാർ എല്ലാവരും ഒരടത്തുകൂടി. ഭിന്നപിടിച്ചു മരിച്ച ഏതെങ്കിലും ഒരാളുടെ ശരീരം കീറി ചില പരിശോധനകൾ നടത്തണമെന്ന് അവർ നിശ്ചയിച്ചു. എന്നാൽ, ശവം കീറുന്ന ആൾ രോഗം ബാധിച്ച് ഉടൻ മരിക്കുമെന്നുള്ളത് നിശ്ചയമായിരുന്നു. അത്രയും അപകടകരമായ ആ പ്രവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിന് മേൽപ്പട്ട് എല്ലാവരും മോനമായിരുന്നു. ഉടനെ “ഗമോൺ” എന്ന പേരായ ഒരു വൈദ്യൻ ഏഴുനേരം വളരെ ധീരതയോടെ പറഞ്ഞു. “അങ്ങനെയൊന്നും എന്റെ നാട്ടുകാരുടെ രക്ഷയായി മരിക്കുന്നതിന് ഞാൻ സന്നദ്ധനാകുന്നു. നാളെ സൂര്യോദയത്തിൽ ഒരു ശവം കീറി പരിശോധിച്ച് വേണ്ട വിവരങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ഭാരം ഞാൻ ഏല്ക്കുന്നു.” അടുത്തദിവസം രാവിലെ അയാൾ ഒരു രോഗിയുടെ മൃതശരീരം കീറി പരിശോധിച്ച് ആവശ്യപ്പെട്ട അറിവുകൾ തന്റെ കൂട്ടുകാർക്ക് കൊടുത്തു. അതു കഴിഞ്ഞ് ഒരു ദിവസം തികച്ച് അയാൾ ജീവിച്ചിരുന്നുമില്ല.

ന. ചിന്നരാജ്യത്തെ ഒരു ചക്രവർത്തി.

ചിന്നരാജ്യത്തു “കാങ്ക്ലി” എന്ന പേരായി ഒരു ചക്രവർത്തി ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് വളരെ ചെറുപ്പത്തിലേറെ ജ്യോരണം കിട്ടി. “കാങ്ക്ലി” നീതി നടത്തുന്നതിൽ വളരെ നി

ബുദ്ധവും, തന്റെ പ്രജകളോട് അതിരോ വാസലുവും ഉള്ളവനായിരുന്നു. യാതൊരു സന്ദർഭത്തിലും അദ്ദേഹം നിരപരാധികളെ രക്ഷിക്കുകയും, കുറ്റക്കാരെ ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യാതിരുന്നില്ല. ഒരിക്കൽ, ഏതാനും അനുചരന്മാരോടുകൂടി അദ്ദേഹം റായാട്ടിനായി തിരിച്ചു. കോവഴി പോയശേഷം ചക്രവർത്തിയുടെ കൂട്ടുകാരെ വിട്ട് തിരിച്ച് സഞ്ചാരം തുടങ്ങി. വേഷംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ ആരും തിരിച്ചറിയുമായിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ പോകുമ്പോൾ വഴിയരികിൽ ഒരു കിഴവൻ ഇരുന്ന് കരയുന്നത് കണ്ടു. ചക്രവർത്തി ഉടനെ കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നിറങ്ങിമെട്ടുന്നത് അയാളുടെ സങ്കടങ്ങൾ എന്താണെന്ന് ചോദിച്ചു.

കിഴവൻ:—എന്റെ കയ്യുപ്പാടുകളെപ്പറ്റി അന്വേഷിക്കുന്നത് അവിടേയ്ക്ക് കർത്തവ്യമുണ്ടായല്ലോ. പറയാം, കേൾക്കുക. നമ്മുടെ ചക്രവർത്തി തിരുമനസ്സിലെ ഒരു കൊട്ടാരത്തിന്റെ സമീപത്തു് എനിക്ക് ഒരു ചെറിയ പാമ്പും, പുരയും ഉണ്ടായിരുന്നു. കൊട്ടാരം വിചാരിപ്പുകാരൻ അതിൽ ആഗ്രഹം തോന്നുകയാൽ അയാൾ അതു് അപഹരിച്ച് ഏതെന്ന ഈ സ്ഥിതിയിലാക്കി. എനിക്ക് ഒരു മകനുണ്ട്. അവനെപ്പോലും എനിക്കൊരു സഹായമായിരുന്നേനെ. പക്ഷേ, അയാൾ, അവനെ തന്റെ ഒരു അടിമയാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ചക്രവർത്തി:—അല്ലയോ, വന്ദ്യനായ വൃദ്ധാ! വ്യസനിക്കേണ്ട. എല്ലാത്തിനും നിവൃത്തിയുണ്ടാകാം. ആകട്ടെ, ഈ പഠത്തെ കൊട്ടാരം ഇവിടെനിന്ന് വളരെ ദൂരത്താണോ?

കിഴവൻ:—എന്റെ അങ്ങന! അമ്മുദമൽ ദൂരത്താണ്.

ചക്ര:—ഓക്കൂറും. നമുക്ക് അങ്ങോട്ടു പോയി നിങ്ങളുടെ വസ്തുവിനേയും പുത്രനേയും വിട്ടുതരണമെന്ന് അയാളോടു പറയാം.

കിഴവൻ:—അല്ല! ആ നേയ്യൻ ഒരു കൊട്ടാരം വിചാരിപ്പുകാരനാണെന്നു പറഞ്ഞതു് കേട്ടില്ലാതാ? നമ്മൾ അങ്ങോട്ടു ചെ

ന്നീട്ട് വലിയ പ്രയാണമുണ്ടെന്നു തോന്നിപ്പോയി. അയാൾ നമ്മളെ നിശ്ചയമായും അറിയുമെന്നും.

ചക്ര:—ഒരല്പമുമാകട്ടെ. അങ്ങനെയൊരു അയാളെ കാണണമെന്നതന്നെ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ അരികിൽ വെച്ച് ഇണമുണ്ടാകും.

കീഴ്വർ:—എന്നാൽ അങ്ങനെയൊന്നും പണ്ടെ, നിങ്ങളുടെ കയ്യിൽ താങ്ങാത്ത നടുക്കുന്നതിന് എനിക്ക് ഭയമില്ല. ഞാൻ കീഴ്വർവെ.

ചക്ര:—ഉള്ളതാണെന്നു. എനിക്ക് ചെറുപ്പമാണല്ലോ. അതു കൊണ്ട് ഞാൻ നടുക്കും. നിങ്ങൾ കയ്യിൽനിന്നു കയറിക്കൊള്ളുക.

വൃദ്ധൻ ആ ഭാഗത്തും സ്വീകരിച്ചില്ല. ചക്രവർത്തി തന്റെ ഉള്ളിൽ കയ്യിൽനിന്നു തന്റെ പിറകിൽ ഇരുത്തി. ഇപ്രകാരം അവർ ഒരു ദൂരം വരെ മുൻപോട്ടു കൊട്ടാമതിൽ എത്തി. ചക്രവർത്തിയുടെ കയ്യിൽ ചക്രവർത്തിയുടെ കയ്യിൽ ഇട്ടിരുന്ന നായാട്ടുപ്പാദത്തിൽനിന്നു എടുത്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വെച്ചിരുന്ന രാജാവിനും കണ്ടപ്പോൾ ഒരു രണ്ടുപേരും ആൾ മനസ്സിലാക്കയാളും. വിചാരിച്ചുകൊണ്ട് തന്റെ സ്വന്തമായ യഥാക്രമം വന്നിട്ടു. വൃദ്ധൻ വിചാരിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദങ്ങളിൽ വീണു. അദ്ദേഹം അയാളെ തന്റെ കൈകളിൽ എഴുന്നേറ്റിപ്പോയി. പേട്ടയിൽ എത്തിച്ചിരുന്ന എന്താനും പ്രദേശത്തും രാജാക്കന്മാരും ആ സ്ഥലത്തിൽ അവിടെ എത്തി. മറ്റുള്ളവർക്കു കിട്ടിയ പാദമായിരിക്കുമെന്നു ചക്രവർത്തി വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു തന്റെ കയ്യിൽ അപഹരിക്കുകയും അയാൾക്കു മുന്നേറിക്കു വെച്ചു. എന്നിട്ട് അടുത്തതന്നെ സ്കന്ദിച്ചുവന്നിരുന്ന വൃദ്ധനോട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—“ചേര, വസ്യ പരമാധികാരി! നിങ്ങളുടെ കൈകളിലായ മകനും പുരയിടവും ഇതാ ഞാൻ വീണ്ടുത

നീരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾമുതൽ ഈ കൊട്ടാരത്തിലെ വിചാരിപ്പുകാരനായി നിങ്ങളെ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഐ.വ. ഭുംകൊണ്ട് നിങ്ങൾ അറക്കരിക്കാതെ ഇരിക്കണം. നിങ്ങളുടെ അനീതികൊണ്ട് മരണാത്മൻ ഗുണപ്പെടാതിരിക്കുവാൻ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുകയും വേണം.

൭. രണ്ടു ഇറാഖിയന്മാർ.

ഇറാഖിരാജ്യത്തെ ഒരു പട്ടണത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്ന രണ്ടു പേർ തമ്മിൽ ഒരിക്കൽ വലിയ വിദാധമായി. അവരിൽ ഒരുവൻ നല്ല ശരിയമ്പലമുള്ളവനായിരുന്നു. അവൻ തന്നോടുകൂടെ തന്റെ ശത്രുവിനെ കഠിനമായി ദ്രോഹപര്യവർത്തിക്കുകയും അവന്റെ കണ്ണുകൾ കത്തിപ്പുട്ടിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതായി അറിയാമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കഠിനമായി അറക്കരിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെ മറ്റൊരു കഠിനമായ ഒരു ദീനം പിടിച്ചു. ചികിത്സക്കായി അവൻ പ്രസ്തുതമാലയാടു ചെന്നുവന്നിരുന്ന ആതുരശാലയിൽ ചേർത്തതായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പൂർവ്വത തന്നെ പ്രതികാരം ചെയ്യുകയെന്നു അവൻ ഭയമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ കുതൽ അവിടത്തെ മേധാവികാരിയുടെ അനുമതി വാങ്ങി, മുമ്പു തന്റെ കണ്ണുകൾ നഷ്ടമാക്കിയ ആ ദീനക്കാരനെ വളരെ സ്നേഹത്തോടുകൂടി രാപ്പകൽ കാത്തുനിന്ന് ഇഴുക്കിപ്പോയി. തന്നെ അത്രനാളും വളരെ താല്പര്യത്തോടുകൂടി ഇഴുക്കിപ്പോയി മുമ്പു തന്റെ കണ്ണുകൾ പൊട്ടിച്ചുവന്നിരുന്ന എന്ന് അവൻ ദീനം പറഞ്ഞപ്പോൾ അറിഞ്ഞൊട്ടു. അപ്പോൾ അവൻ എത്രമേൽ പശ്ചാത്താപവും ദുഃഖവും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കും.

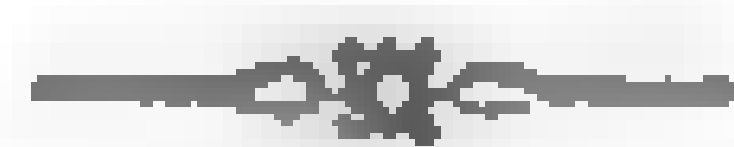
൮. രണ്ടു സഹോദരന്മാർ.

ഒരു നഗരത്തിൽ രണ്ടു സഹോദരന്മാർ പാർത്തിരുന്നു. അവരിൽ മുത്തവന് ഒരു ഭാര്യയും ഏതാനും കുഞ്ഞുങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. മറാഡൻ കല്യാണം കഴിച്ചിരുന്നില്ല. എങ്കിലും അവരുടെ താമസം വെച്ചുവെച്ചായിരുന്നു. അവർ രണ്ടു പക്കം കൂടി ഒരു കൃഷിയിലുണ്ടായിരുന്നു. അവർ, ഒരുമിച്ച് കൃഷി തുടങ്ങിയപ്പോൾ, കൈയൊന്നു കഴിഞ്ഞു കററ പങ്കിടുകയും ചെയ്തിരുന്നു പതിവ്. ഒരു ദിവസം വഴിച്ച് അവർ തങ്ങളുടെ കററ ഭൂമിയിൽ ഒരുപോലെ പകർന്നു രണ്ടു പക്കം വയലിൽത്തന്നെ ഉട്ടിച്ച് താവളത്തിൽ വീടു കെട്ടിയപ്പോൾ പോയി, അങ്ങനെയോ കഴിഞ്ഞു കിടന്നു. ഒരു ഭാര്യയും കുഞ്ഞുങ്ങളും ഉള്ളതിനാൽ തന്നെക്കാൾ കൂടുതൽ ധാന്യം ജ്യേഷ്ഠന്റെ പങ്കിലുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് വിചാരിച്ച് അനന്തൻ എഴുന്നാൽ വയലിൽ പോയി തന്റെ പങ്കിൽനിന്ന് കുറവു എടുത്തു മറ്റൊരു പകുതിയിൽ ചേർത്തു. അതേസമയത്തുതന്നെ ജ്യേഷ്ഠന്റെ മനസ്സിലും ഒരു വിചാരം കടന്നുകൂടി. ശുശ്രൂഷയ്ക്ക് അത്ര തുല്യ കലാകയ്ക്കൽ അനന്തൻ തന്നെക്കാൾ കൂടുതൽ ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നിയത്. അയാളും ഉടനെ കളത്തിൽ പോയി തന്റെ പങ്കിൽനിന്നു കുറവു എടുത്തു മറ്റൊരു ഭാഗത്തിൽ ഇട്ടു. എന്നാൽ അത് അനന്തൻ മുൻപു എടുത്തിട്ടിരുന്ന കുറവു കൂടുതലായിരുന്നു. അടുത്ത ദിവസം പുലർച്ചയായി. രണ്ടുപക്കം കളത്തിൽ ചെന്നു. പകുതിയായിരുന്ന കുറവുകളിൽ കൂടുതൽ കുറവുണ്ടായിരുന്നില്ല. രണ്ടുപക്കം വിസ്മയപ്പെട്ടു. അവർ അതുപറ്റി കണ്ടു. അന്നു രാത്രിയിലും അവർ രണ്ടുപക്കം ഭരണാലയം ചെയ്തു. അതിനടുത്ത ദിവസം മനാക്കിയപ്പോഴും രണ്ടു പങ്കിലും വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ഇതിന്റെ മുമ്പും കണ്ടുപിടിക്കണമെന്ന് ജ്യേഷ്ഠൻ നിശ്ചയിച്ചു. അയാൾ അന്നു രാത്രിയിൽ പതി

പാപാശങ്കരൻ താമസിക്കുന്നതിനുമുമ്പാകെ ഈ പ്രയാസങ്ങൾ നിവർത്തിക്കുന്നതിന്നു ഞാൻ തയ്യാറെടുത്തു.

തടവുകാരൻ:— (കണ്ണീരോടെ) നിങ്ങളുടെ കണ്ണുപ്പാടുകൾക്ക് തല്ലാലത്തക്ക് ഞാൻ നിവൃത്തി ഉണ്ടാക്കും. തുറമുഖത്തിൽനിന്നു് തടവു ചാടി വരുന്ന ഒരു പാമ്പു ജീവിയായ് ഞാൻ. തടവു ചാടുന്നവനെ പിടിച്ചെടുക്കുന്നവർക്ക് സമീപത്തിൽ നിന്നു് നല്ല പ്രതിഫലം കിട്ടും. എന്നു ഒരു കരാറുണ്ടു് കെട്ടുക. ഞാൻ നിങ്ങളുടെ കയ്യെടുത്തവയെ വരും. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ എന്നു അറിയും. എന്നു പിടിച്ചെടുക്കുന്നതിനാൽ കിട്ടുന്ന പണം നിങ്ങളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ ആവശ്യങ്ങൾക്കു മതിയാകയും ചെയ്യും.

വീട്ടുകാരൻ:— അതു് എനിക്കു കഴികയില്ല. എന്റെ കണ്ണുനീർ പത്രങ്ങളു പട്ടിണി തേച്ചിട്ടു കിടന്നാലും ഈ നിമിഷം ഞാൻ ചെയ്യുകയില്ല. തടവുകാരന്മാർ പ്രമോദപ്രദമായ വിശ്വാസം കൊണ്ടു് അവനെ പിടിച്ചെടുക്കുന്ന ഭാവത്തിൽ വീട്ടുകാരൻ അപമാനപ്പെട്ടു കയ്യെടുത്തു പോയി. നല്ല പൊതുജനങ്ങളായ തടവുകാരന്മാർ കേവലം പരസ്യമായ മറുപടി പിടിച്ചെടുക്കുവാനുള്ള കണ്ടിട്ടു് എപ്പോഴും വളരെ വിസ്മയപ്പെട്ടു. അധികാരി കാര്യങ്ങൾ വിട്ടു മരിക്കുകയോ അല്ലെങ്കിലും പതിവുള്ള പ്രതിഫലം മറ്റൊരാൾക്കു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. കുറേക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സ്ഥലത്തിന്റെ പരമസ്ഥാ ഏല്പാൻ അവിടെത്തന്നെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു മനസ്സിലായി. അവർ തടവുകാരന്റെ ശിക്ഷ കുറച്ചു അവനെ വിട്ടയക്കുകയും ചെയ്തു.

൧൦. ഒരു രാജാവിന്റെ ദയാശീലം.

ഒരു സ്ത്രീയായാത്രയ്ക്കു് ജോസഫ് ഭരതാർക്കു് എന്ന പേരിൽ ഒരു

ഒരു രാജപുരുഷനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വളരെ ഭയമുള്ള ആളായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹം ഒരു തെരുവിൽപ്പടി സാധാരണ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിൽ അദ്ദേഹം സാധാരണപരമായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഏതാണ്ടെ ഒരു സംസാരിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള ഭാവത്തിൽ ഏകദേശം പന്ത്രണ്ടുവയസ്സായ ഒരു ബാലൻ രാജാവിന്റെ അടുത്തുവന്നു. അയാൾ ആളെ അറിഞ്ഞില്ല. ഏതാവും ഭയപ്പെട്ടതിൽ അയാൾക്ക് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. “എന്റെ കൊച്ചുസ്സായിരോ! നിനക്ക് എന്താണോ ചെയ്യേണ്ടത്?”

ഡോലൻ:—യജമാനനേ! അവിടുന്ന് ഏതൊരു ഇത്ര കരുണയോടുകൂടി സംസാരിച്ചുല്ലോ. എനിക്ക് ഒരു ഉപകാരം ചെയ്യുതന്നതിന് അവിടെ വിദായം ഉണ്ടായിരിക്കുമില്ലല്ലോ.

രാജാവ്:—എന്തുപകാരവും ചെയ്യാം. എന്നാൽ നീ ഈ തെരുവുകളിൽ നടന്ന് യാചിക്കുന്നത് എന്തു കാരണമാണ്? നിന്നെ കണ്ടിട്ട് കേവലം ഒരു യാചകനാണെന്നു തോന്നുന്നില്ലല്ലോ.

ബാലൻ:—ഞാൻ സാധാരണ ഒരു കിഷ്കോരനല്ല. (അ ചെറുൻ കണ്ണിൽനിന്നു കണ്ണുനീരൊലിച്ചുവകാഴ്ചിക്കുന്നു)ഇതിനു മുമ്പ് ഞാൻ തെണ്ടാൻ ജ്ഞാതിയിട്ടുണ്ടില്ല. എന്റെ അച്ഛൻ പട്ടാളത്തിലെ ഒരു മധ്യനായ ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് സുഖമുണ്ടായിരുന്നു. ഉദ്യോഗം വിടേണ്ടതായി വന്നു. മഹാനായ ഒരു യുദ്ധം ഒരു അടുത്തുണ്ട് അനുചരിച്ചു കൊടുത്തു. അതുകൊണ്ട് അച്ഛൻ എന്റെ അമ്മയെയും കൂട്ടപ്പിറപ്പുകളെയും രക്ഷിച്ചുവന്നു. എന്നാൽ മൂന്നുനാലുമാസംകുറേവ അദ്ദേഹം മരിച്ചു. അടുത്തുണ്ട് കിട്ടാതായി. ഞങ്ങൾക്കു ഗതിയില്ലാത്തതായും വെല്ലു.

രാജാ:—സാധുധാര ബാബാ! നിന്റെ അമ്മജീവിച്ചിരിക്കുന്നു?

ബാലൻ:—ഉച്ച, രണ്ടു സാഹസികന്മാരുമുണ്ട്. അവർ വീട്ടിൽ അ
 മൃതനെ സമീപത്താണ്. അമ്മ കുറെ ദിവസമായി കിടപ്പിലാ
 ണ്. അമ്മയ്ക്കാണ് ഞങ്ങളിൽ ആരെങ്കിലും അവരുടെ അടു
 ക്കാൾ തുടങ്ങിയ ഉണ്ടായിരിക്കണം.

രാജാധ്യഃ—കുഞ്ഞേ! നീ വ്യസനിക്കേണ്ട. നിങ്ങളുടെ ബാല്യ കഴി
യുന്ന സമയം ചെറുപ്പം നിന്റെ മരുതാവിന്റെ സുഖമാകട്ടെ
ദേവമാക്കാനാണ് മുമ്പെ ശ്രമിക്കേണ്ടത്. നിങ്ങളുടെ അടുത്തതെ
ങ്ങനും വൈദ്യന്മാരേണ്ട?

ബാലാർ— യജമാനനേ! അടുത്തതന്നെ മെരുവേണ്ട.

രാജാധ്യഃ—നീ ഇപ്പോൾതന്നെ ചെറുപ്പം ആയിട്ട് ഭരണത്തെ വി
ളിച്ചു നിന്റെ അമ്മയെ കാണിക്കണം. വൈദ്യന്മാരെ കൊടുക്ക
ണമെന്നും നിങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കും വേണ്ട പണം ഇതാ.

ബാലാർ—എന്റെ യജമാനനേ! ഈ ഉപകാരത്തിന് ബാല്യം നി
ങ്ങളാൽ വളരെ വളരെ നന്മയുള്ളവനായിരിക്കുന്നു. ഈ സം
ഖ്യ എന്റെ അമ്മയുടെ ജീവനെ കെടിക്കുകയും ഞങ്ങളുടെ ഭാ
വി ദുഃഖമാകുകയും ചെയ്യും.

രാജാധ്യഃ— അതൊക്കെ കിടക്കട്ടെ. വേഗം പോയി വൈദ്യനെ
കൊണ്ടുവരുവല്ലോ.

ബാലാർ വൈദ്യനെ തേടിപ്പോയി. അവന്റെ ചീട്ടിലേക്കു ചോ
ക്കേണ്ട വഴി അവനാടു ചോദിച്ചതന്നെ രാജാധ്യഃ അറിഞ്ഞു. അ
ദ്വേധം ഉടനെ അങ്ങോട്ടു ചെല്ലാൻ ഭീനശ്രദ്ധയോടെ കിടന്നിരുന്ന
മുറി വളരെ മോശമായിരുന്നു. എങ്കിലും അവിടെ വൃത്തികേടാകുന്നു
മുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവിടെ പൊക്കംകൊണ്ടു ഒരു കുട്ടിയിൽ കിടന്നി
രുന്നു. ചെറുപ്പമായിരുന്നെങ്കിലും ദൈവം പട്ടിണിയും കൊണ്ട്
അവിടുടെ മുമ്പം വളരെ വിളറിയും ശരീരം മേലിരുന്നു ഇരുന്നു.
അവിടെ തന്റെ കണ്ണുകളെ പോലാണെന്നത് എല്ലാം വിറയ്ക്ക
കൊണ്ട് അകസാധനങ്ങൾ ഒന്നും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. രാ
ജാധ്യഃ മുറിയിൽ ചെന്നു കയറിയപ്പോൾ ആ വിധവയും കുട്ടികളും
വളരെ വിസ്മയത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തെ നോക്കി. അവർ ആൾ
മെണ്ണിലായില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം ഒരു യോഗ്യനാണെന്ന് അ
വർക്ക് തോന്നി. രാജാധ്യഃ കുട്ടിയിന്റെ അടുത്തുചെന്നു ഭീനശ്രദ്ധ

അതിനെ ചേർത്തുപാലവ വാരിച്ചിട്ട് പറഞ്ഞു. “അമ്മേ, ഞാൻ ഒരു ചെമ്പട്ടണാണ്. നിങ്ങളുടെ മേനകാളും ഞാൻ താൻതന്നെ. എന്നാൽ കഴിയുന്നതു ചെയ്യാൻ ഞാൻ വന്നതാണ്.”

ദീനാമകാരത്തി:— അമ്മേ, അങ്ങനേ! നിങ്ങളുടെ പ്രതിഫലം തന്നെ നീക്കി എനിക്കു ശക്തിയില്ല.

രാജാ:— അതു വിചാരിച്ചു ക്ലേശമുണ്ടോ. നിങ്ങളുടെ ദീനം മേലാക്കാൻ കഴിയുന്നതെങ്കിൽ അതുതന്നെ എനിക്കു മരിയായ പ്രതിഫലമായിരിക്കും.

അ പക്ഷെ സുഖമുണ്ടെന്നു വിചാരിച്ചു മറ്റൊരാളുടെ മേൽ ശ്രദ്ധയോടെ കഴിഞ്ഞു. അമ്മേ! നിങ്ങളുടെ മേൽ മടങ്ങിപ്പോകുന്നവർ ഈ കുറ്റത്തിൽ കാണിക്കുന്നു. ഞാൻ ഇപ്പോൾ ജാതാവിട്ടു. അടുത്ത പ്രാവശ്യം ഞാൻ വരുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെ കയ്യെഴുത്തു സുഖമാകും.” എന്നു പറയുകയും ചെയ്തിട്ട് രാജാ: പോയി. ഉടനെ അ പക്ഷെ മൃതനായ ഒരു യാത്രാപട്ടണമായി അവിടെ എത്തി. “അമ്മേ, വഴിയിൽ ഞാൻ ഒരു തല്ല മനുഷ്യനെ കാണുകയുണ്ടായി. ഇതാ ഇതു് അദ്ദേഹം തന്നെ ആണ്.” എന്നു പറഞ്ഞു. രാജാ: കൊടുത്ത പണം അയാൾ അമ്മയുടെ കൈയ്യിൽ വെച്ചു.

അമ്മ:— ഒരു ചെമ്പട്ടൻ ഇവിടെ വന്നിട്ട് ഇപ്പോൾ അങ്ങോട്ട് തിരിച്ചുവരുന്നു. ഒരു കുറ്റത്തിൽ തന്നിട്ടുണ്ട്. അതാ ഇരിക്കുന്നു.

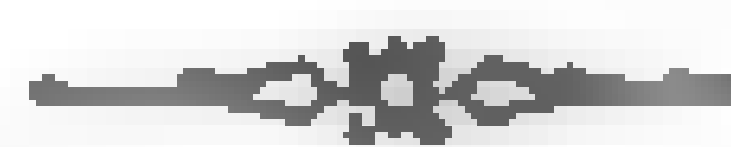
രാജാ:— അവിടെ എഴുതിയെഴുതുന്ന കടലാസുണ്ടു് അയാൾ എടുത്തു വാരിച്ചു് ഉടനെ തൂങ്ങിപ്പോകും പറഞ്ഞു. “അമ്മേ! അതു് വളരെ വിശേഷപ്പെട്ട ഒരു കുറ്റമാണല്ലോ. ഒരു അടുത്തു് — അതെ, അമ്മയുടെ പേര് — അന്നു ചവിട്ടു ഉത്തരവാണു് ഇതു്. നമ്മുടെ മഹാരാജാ: തിരുമനസ്സു കാണു് മൂലം ചത്തീയെന്നാണു്.

ആ കിട്ടാനും അവ നാളെക്ക് രാജാവിന് നാ സാക്ഷ്യമുണ്ടായി.

၂၂. သဘာဝဓာတ်.

പണ്ടു് ഹിന്ദുക്കൾ സുരാഭ്യസ്തന്മാർ രണ്ടു ദൈവസമ്പ്രദായം പരസ്പരം യു-
 ക്തമാക്കുന്നതായി പാളയം താടിപ്പുകിടന്നു. രണ്ടു പാളയങ്ങളുടെ
 യുദ്ധം നടുവിലായ് ഒരു വലിയ കാട്ടുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ദൈവസമ്പ്ര-
 ദായങ്ങൾ അന്യോന്യം കാണാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം
 രാത്രിയിൽ ഏതാനും കാവുപുറത്തു ചുറ്റും നിറഞ്ഞിരിപ്പു് ഒരു കൂട്ടർ
 ഉറക്കം തുടങ്ങി. അവരിൽ ഒരു യുവാവുണ്ട് മൂന്നു നാൾ ചങ്ങാതിക-
 കൂട്ടമായി ഒരു അടുക്കളയിൽ പുറത്തുനിന്നു് അന്യമായിത്തന്നെ പാള-
 യക്കു തെളിച്ചു. കാരണത്താലാണു് കയ്യിൽ കുന്തവും നിറച്ചു വോ-
 ളാ ഉണ്ടായിരുന്ന. മങ്ങിയ വിലാസപൂർവ്വത മൂലം പെട്ടെന്ന് മറന്നു
 ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു കേൾക്കുന്ന കൂട്ടത്തിനൊന്നിപ്പോൾ ഉറക്കം ന-
 ുട്ടു കാക്കു് അവർ പുറകാട്ടു തിരിപ്പു് പുറകാട്ടു് ചാടിപ്പോയെന്നു മറന്നായി-
 രുന്ന അവർ കിട്ടിയിരുന്ന കല്ലും. അവർ യാത്ര തുടന്നു. കുറേ
 നേരത്താക്കു് അവർ കടലത്തു ചെന്നു. ഉറക്കം നീങ്ങി. കാ-
 ട്തിനകത്തു് തെളിച്ച കല്ലുടെ കൂട്ടവും, ചെന്നാൽപ്പോൾ അവർ ഉ-
 മാത്രം കേൾക്കുന്നതായിരുന്നു. അവർ അവർക്കുവേണ്ടി കല്ലിൽ
 ഡിന്നു കിടക്കിയാ ഏതാനും ശബ്ദം പുറപ്പെട്ടു. നല്ലൊരു യുവാവു
 അവർക്കു നിന്നു് താൽ ഏതാനും നാൾ ചെന്നിരുന്നു. ശബ്ദം അവ-
 സ്സരിച്ചു. കൂടെയല്ലുന്നതിന്നു് കൂട്ടക്കാർ അവർക്കു കാട്ടു തിരിപ്പു് അവ-
 വർ കിട്ടിപ്പോക പാഞ്ഞു. അവർക്കു ഇതുകൊണ്ടു് വിരമമായിര-
 ന്നു. അവർ മറന്നു് കുറേ നേരം. അവർക്കു ശബ്ദം സമ്പ്ര-
 ദായം നാശം പെട്ടെന്നു് അവർക്കു മേൽ ചാടി വീണു് മറ്റാ-
 യെക്കും അവർക്കു കയ്യിലിരുന്ന തോക്കു് പുറം തെളിപ്പിച്ചു. അവർ
 അവർക്കു മറന്നിൽ കുന്നോടു കുന്നോടു കയറിയിറക്കി. ശബ്ദം

കേന്ദ്രം കൈകളിൽ അർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ ഭക്തമനോഭാവത്തിൽ
ഇങ്ങനെ നമിക്കുകയും ചെയ്തു. കഴിയുന്നതാകയാൽ ഉച്ചത്തിൽ
“ഇതിനെ വേർതിരിച്ചു. എന്തിനാണിത് തയ്യാറാക്കിയതെന്ന്.”
എന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. അവൻ താഴെ വീണു. അവന്റെ മുറി
വിൽനിന്നു മകൻ ഇറങ്ങി എന്ന് പറഞ്ഞു. അവൻ കൂട്ടുകാർ
ഉണ്ടെന്ന് യുദ്ധത്തിനൊരുങ്ങുന്ന ഒരു അവസ്ഥ കേട്ടു. അവൻ മര
ണം നിശ്ചയിച്ചു. അവൻ അറിഞ്ഞു. അവന്റെ ശരണം നി
ശ്ചയിച്ചു ചെയ്തു.

൧൨. ഒരു സഞ്ചാരിയും നിഗ്രോധനിയും

ആഫ്രിക്കാഖണ്ഡത്തിൽ താമസിക്കുന്ന കരണമനുഷ്യരിൽ
ഒരു കൂട്ടുകാരൻ നിഗ്രോധനിയെ. അവൻ ഈ നാട്ടിലെ ഉള്ളടർ മു
തലായവരെപ്പോലെ അപരിഷ്കൃതനായിരുന്നു. ആഫ്രിക്കയിലെ ഒരു
നദിയുടെ ഉദ്ഭവസ്ഥാനം കണ്ടിരുന്നതിനായി കൃത്യമായ
പരീക്ഷകൾ “മോശാപാർക്ക്” എന്ന പേരായ ഒരു വെള്ളക്കാരൻ
അവിടെ ഒരു സഞ്ചാരിയെ. അയാൾക്ക് പ്രകൃതിയെപ്പറ്റി നിറ
പ്പുള്ള മനോഹരമായും, എപ്പോഴും തമ്മിൽ തല്ലിക്കൊണ്ടിരിക്കു
ന്ന കരണ മനുഷ്യരുടെ മാപ്പുതലയും കടന്നുപോകുന്നുണ്ടായി
രുന്നു. അയാൾ വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ട് ഉദ്ദേശിച്ച നദിയുടെ തീ
രങ്ങളിൽ ചെന്നു ചേർന്നു. നദിയുടെ മേൽക്കരയിൽ പോകണമെ
ന്ന് അയാൾക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. തല്ലാലും ഒരു വളരെ കി
ട്ടാനായിരുന്നു അന്നുവരെ അവിടെ എങ്ങനെയെങ്കിലും കഴിച്ചുപോന്ന
തല്ല. എന്നാൽ, ആ ദിക്കുകൾ അതേവരെ വെള്ളക്കാരൻ കണ്ടി
ട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവന്റെയും അയാളുടെ വളരെ ദൂരമായിരുന്നു.
അതിനാൽ അയാളെ ഒരു വീട്ടിലും കയറാൻ സമ്മതിച്ചില്ല.
പാവപ്പെട്ട സാധ്യ വളരെ കഴിയി പകൽ ഭയം ഒരു മരണ

ഒൻപതാണ്ടിൽ ഒന്നര കഴിഞ്ഞു കിടക്കണമെന്നും, മനരം ത്രിമാസപ്പോൾ കാറന് ശക്തിയാടുകയുണ്ടായി. ഒരു കൊടുങ്കാറ്റിൻ്റെ ആഘാതത്താൽ കാണപ്പെട്ട സമീപപ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നും മരലായ ഭൂതകൃത്യങ്ങളും ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. മേൽനിൽ കയറിയതിന്നു് രാത്രികഴിക്കാമെന്നു് അയാൾ വിചാരിച്ചു. നേരം ചെറുപ്പം. അയാൾ തന്റെ കുതിരയെ സാമാനങ്ങൾ അഴിച്ചു മേയുവാൻ വിട്ടിട്ട് ഒരു വൃക്കത്തിൽ കയറാനുണ്ടായി. അപ്പോൾ ഒരു നീലഗ്രാസ്ട്രി അയാളുടെ അടുത്തു ചെന്നു. സാല്ലിന്റെ ക്ഷീണഭാവവും തല്ലാപാശവും കണ്ടിട്ട് അയാൾക്ക് വളരെ അനുകമ്പയുണ്ടായി. അയാൾ കുതിരസ്വന്തങ്ങൾ എടുത്തുകൊണ്ടു് അയാളെ സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി; അയാൾക്കു് ക്ഷണവും കിടക്കുന്നതിന്നു് പാച്ചും കൊടുത്തു. അപരിശുദ്ധനായ ആ സ്ത്രീയുടെ ഭർത്താവും ഉണ്ടായില്ലെങ്കിൽ ആ സഞ്ചാരിയുടെ സ്ഥിതി എന്തായിരുന്നേനെ?

൧൩. ഒരു ബാലന്റെ വിരേവകം.

യൂറോപ്പിൽ “ഹാളൻഡ്” എന്നൊരു രാജ്യമുണ്ടു്. അതിൽ ഏതാനും ഭാഗം സമുദ്രനിരപ്പിൽനിന്നു താഴ്ന്നതാണു്. അടുത്തുള്ള സമുദ്രത്തിലെ വെള്ളം അങ്ങാടു കയറാനിരിക്കുന്നതിന്നു് നല്ല ചിരകൾ കെട്ടി ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ ചിരകളിൽ വല്ലപ്പോഴുണ്ടായാൽ അതിൽക്കൂടി വെള്ളം പാഞ്ഞുകയറി അടുത്തുള്ള കര മുഴുവനും നശിച്ചുപോകാനിടയുണ്ടു്. ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരം ആ ദിക്കുകാരനായ ഒരു ബാലൻ അവിടെയുള്ള ഒരു ചിരയിൽക്കൂടി നടന്നുചൊല്ലാണ്ടിരുന്നു. അവൻ തന്റെ അച്ഛൻ പറഞ്ഞിട്ടു് എവിടെയാ പോരുംവെട്ടു് മടങ്ങുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ ആ ചിരയിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചോരയിൽക്കൂടി വെള്ളം കയറ്റു് അക

അതുകൊണ്ട് കടക്കുന്നത് അവൻ കണ്ടു. ആ സൂര്യരും ഉദയന ആകുമ്പോൾ ഫലം എന്തായിരിക്കുമെന്നു അവൻ അവിടെനിന്നു വിചാരിച്ചുനോക്കി. പോയതുകൊണ്ട് അത്രകാലമുള്ള അപകടസംഭവങ്ങളെപ്പറ്റി മുമ്പുതന്നെ ഒരോ കഥകൾ തന്റെ അച്ഛൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് കേൾക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഈ വിവരം വീട്ടിൽപെട്ടെന്നു പറഞ്ഞ് ആളുകളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവെല്ലുമ്പോഴെഴുത്ത് പോരും ഇതിട്ടുപോകാമെന്നും, പോരും, അടയ്ക്കാൻ പാടില്ലെന്നും വലുതാകാമെന്നും അവൻ നിശ്ചയിച്ചു. അതിനാൽ അവൻ തന്റെ കൈകൊണ്ടുതന്നെ അത് അടച്ച് അമർത്തുകയും അവിടെ ഇരുന്നു. വഴിക്കാരാകേണ്ടിപ്പോൾ അതിലേക്ക് ചെല്ലുമെന്നും, അപ്പോൾ അവർ പലരും ചെയ്യുകയുണ്ടാകുമെന്നും ആണ് അവൻ കരുതിയിരുന്നത്. നിർഭാഗ്യവശാൽ ഒരുവനും അതിലെ ചെല്ലുകയുണ്ടായില്ല. രാത്രി അധികമായി. അന്ധകാരവും തണുത്ത കാറ്റും വർഷിച്ചു. ശരീരം നന്നാണെന്നു വിറച്ചു അവൻ വളരെ ക്ലിഷ്ടപ്പെട്ടു. എന്നിട്ടും അവൻ തന്റെ കൈയ്ക്ക് പോരുന്നതിൽനിന്നു തടയാതെ രാത്രി മുഴുവനും അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു. നേരം വെളുത്തപ്പോൾ ഒരാൾ അതിലെ ചെന്നു. അതു മറയ്ക്കുകയായിരുന്നു. ആ കുട്ടിയുടെ അച്ഛനായിരുന്നു. അയാൾ തന്റെ പുത്രനെ തേടി പുറപ്പെട്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു ഓരടും അയാളുടെ ചെവികളിൽ എത്തി. അത് എവിടെനിന്നാണെന്ന് ആ മനുഷ്യൻ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അപ്പോൾ തന്റെ മകനെ കണ്ടിട്ട് “എന്റെ മകനേ! നീ എന്തിനാണവിടെ ഇരിക്കുന്നത്” എന്നു അയാൾ ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ അതിൽനിന്നു നല്ലപോലെ സംസാരിക്കാൻ മേലായിരുന്നെങ്കിലും “അച്ഛാ! ഈ സ്ഥലം മുങ്ങിപ്പോകാതെ ഇരിക്കുവാൻ ഞാൻ വെള്ളത്തിന്റെ കയറ്റത്തെ തടയുകയായിരിക്കുകയാണ്” എന്നു അവൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. അയാൾ അത്ഭുതം അപകടകരമായിരുന്ന ആ പോരും അടച്ചിട്ട് അവനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു സമഗ്രമായിലേക്ക് മടങ്ങി.

൧൪. ഒരു ഗ്രാമിണന്റെ ധർമ്മം.

പരമേശ്വരൻ ഒരു വലിയ നദിയിൽ കുതിരയെ വെള്ളം കുടിക്കുവാനിറക്കി. ആനയിരുടെ മീതെ ഒരു പാലമുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽനിന്നു കടന്നു പോകുന്ന ആളുകൾക്കും വാഹനങ്ങൾക്കും നില്പുവാനുണ്ടായിരുന്ന ചുരുക്കം പിരിയുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും അയാളുടെ കുടുംബവും പാലത്തിന്റെ മധ്യത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചെറിയ കയറിലായിരുന്നു താമസിച്ചിരുന്നത്. ചെപ്പടിന്റെ പാലം കയറിലായിരുന്നു ഇരിക്കാൻ പാലത്തിന്റെ മധ്യം ഒഴിച്ചു ഭാഗങ്ങളിലായി പെട്ടെന്ന് ഇടം വീണുപോയി. ചുരുക്കം പിരിയുന്നവരും മറ്റും കയറിലേക്ക് മാറ്റം ഉണ്ടാക്കി. ചെപ്പടിന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും പാലത്തിൽ കൂടിയിരുന്നവരും അതിന്റെ അടിയിൽ നിൽക്കുന്നവരും കയറിലേക്ക് മാറ്റം ഉണ്ടാക്കി. ചെപ്പടിന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും പാലത്തിൽ കൂടിയിരുന്നവരും അതിന്റെ അടിയിൽ നിൽക്കുന്നവരും കയറിലേക്ക് മാറ്റം ഉണ്ടാക്കി. ചെപ്പടിന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും പാലത്തിൽ കൂടിയിരുന്നവരും അതിന്റെ അടിയിൽ നിൽക്കുന്നവരും കയറിലേക്ക് മാറ്റം ഉണ്ടാക്കി.

ഞാൻ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇതാ ഇവരുടെ വസ്തുക്കളെല്ലാം നാശമാവാം. അതിനാൽ ഈ തുക ഈ സാധുക്കൾക്ക് കൊടുക്കണം”.

—o—

൧൩. ഒരു വിതരണിന്റെ പുത്രന്മാർസഖ്യം.

—o—

പണ്ടാരികൾ “പാതസിക്”രാജ്യത്തുള്ള വിതരണം പേർക്കു ടി പത്തുപത്രമുപേര കൊലപ്പെടുത്തി അവരുടെ വസ്തുക്കൾ അവശരിച്ചു. കാരാക്കാരെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന് അധികാരികൾക്ക് വളരെനാളുതേക്ക കഴിഞ്ഞില്ല. ഒടുക്കം വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ട ശേഷം അവരെ പിടികിട്ടി. ആകൃഷ്ടത്തിൽ ഇരുപതുവയസ്സുപ്രായമായ ഒരു യുവാവുകൂടി ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. അവരുടെ കുറാം തെളിയുകയും ചെയ്തു. കുറാംചെയ്യ എല്ലാവരെയും തൂക്കിരിട്ടു വധിക്കുന്നതിന് അവിടുത്തെ രാജാവ് കല്പിച്ചു. ഉടനെ യുവാവിന്റെ അച്ഛൻ രാജാവിന്റെ അടുത്തുചെന്നു ഇങ്ങനെ അറിയിച്ചു. “മഹാരാജാവേ! ഈ കാരാവാളികൾ എല്ലാവരും മരണശിക്ഷ അനുഭവിക്കണമെന്ന് അവിടുന്ന് കല്പിച്ചുല്ലോ. അത് ഏതായാ നീതി ആയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, യാതൊരു അപരാധവും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ഞാൻ, അവിടുന്ന് ഒരു ദയചെയ്യണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു കൊള്ളുന്നു. എന്റെ പുത്രന് ചെറുപ്പമുണ്ട്. അദ്ദേഹം നിർദ്ദാഷിതപ്പെടാനും അതിനാൽ അവൻ മരണശിക്ഷയ്ക്ക് അർഹനല്ലെന്നു. എന്നാൽ അവൻ ജീവിതത്തിന്റെ അടി വേണ്ടപോലെ അനുഭവിച്ചിട്ടില്ല. ചോരകളിൽ അവന് ഇടയിടെ വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവനുപകരം മരിക്കാൻ ഞാൻ സന്നദ്ധനാണ്. തിരുമനീ! കൃപചെയ്യേണ! ഒരു യുവാവിനെ കേൾച്ചിട്ടു പകരം വധകൃതിമിത്തം ഒന്നിനും കൊള്ളരുതാത്ത ഇവനെ ശിക്ഷിച്ചു കൊള്ളണം”. ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ രാജാവിന്റെ മനസ്സു

ലിഞ്ഞു. എന്നാൽ, തന്റെ നിശ്ചയത്തെ ദേവപ്പെട്ടെന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന് നിവൃത്തി ഇല്ലായിരുന്നു. തന്റെ പുത്രൻ കറുത്തും പാറത്തും വളരെ തടുത്തതുകിലും ആ വൃദ്ധൻ, തന്നെ തുടർക്കരത്തിന് ഇരയാക്കി തീർത്തു.

—*—
എന്നു. നന്ദജോഡി നിലങ്ങു.

‘മൈസൂർരാജ്യം’ ഒരു കാലത്തു “ടിപ്പുസുൽത്താൻ” എന്നു പ്രസിദ്ധനായ ഒരു മഹമ്മദൻ ഭരിച്ചിരുന്നു. അയാളും ഇംഗ്ലീഷുകാരും തമ്മിൽ കഠിനമായ യുദ്ധങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാർക്ക് വലിയ തോൽവിപറ്റി. അവരിൽ വളരെ ശൂരന്മാരായ കുറെ പട്ടാളമുദ്രാഗന്ധന്മാരെ ശത്രുക്കൾ പിടിച്ചു തടവുകാരാക്കി. “ടിപ്പു” അവരെ അത്യന്തം ദയക്കരമായ ഒരു കാരാഗൃഹത്തിനുള്ളിൽ പാറ്റിച്ചു. അവർ അവിടെ കിടന്നു വളരെ കഷ്ടതകൾ അനുഭവിച്ചു. ദേവതയെന്ന യുദ്ധത്തിൽ മുറിവേറ്റിരുന്ന അവർക്ക് ആ കാരാഗൃഹവാസം വളരെ അസഹ്യമായിരുന്നു. ആ കൂട്ടത്തിൽ “ഷെർഷ്” എന്നു പേരായ ഒരു ധീരൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ ഒരു കാൽ വെടികൊണ്ടു മുറിഞ്ഞിരുന്നു. തല്ലാലും ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്ന ശുശ്രൂഷ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുമാത്രമല്ല അയാളുടെ സ്ഥിതി വളരെ അപകടവുമായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുകാർ കിടന്നിരുന്ന പാറപ്പുരയുടെ സമീപത്തിൽ ഒരു ദിവസം “ജിം” “ജിം” എന്നൊരു ശബ്ദം കേട്ടു അവർ ഞെട്ടി; അതു് എന്താണെന്നു് ചെവിയിലായില്ല. താമസിക്കാതെത്തന്നെ അവരുടെ സംശയം നീങ്ങി. ഏതാനും കൊല്ലങ്ങൾ ആ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു് തങ്ങളുടെ ചുമലിൽ വഹിച്ചിരുന്ന കുറെ ഇരമ്പുപിലങ്ങുകൾ തറയ്ക്കൽ ഇട്ടു. ഇംഗ്ലീഷുകാരിൽ അനേകർ

അന്തർ കാലിലും ദോഷ മോഡി വിലങ്ങുവീതം ഇടാൻ, കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ കൊല്ലാമാക്ക് വരുതികൊടുത്തു. മുറി വോറുകിടന്നിരുന്ന ബോംബുസാപ്പിന്റെ കാലിൽ അപ്പോൾ വിലങ്ങു വച്ചു നാതു് അയാളുടെ തല്ലാലസമിതിക്ക് വളരെ ദ്രോഹമായിരുന്നു. എന്നാൽ തടവുകാരുടെ എണ്ണത്തൊളംതന്നെ വിലങ്ങും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ ഒന്നുപോലും തിരിച്ചുകൊണ്ടുപോകാൻ ടിപ്പുവിന്റെ ആളുകൾക്ക് നിവൃത്തി ഇല്ലായിരുന്നു. പോരെയിൽ അവർക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ടതടവുകാരോട് അത്ര കരുണ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തടവുകാരിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു വൃദ്ധൻ തന്റെ കൂട്ടുകാരന്റെ വീരതയിലുള്ള വിലങ്ങുകൂടി സ്വന്തകാലുകളിൽ പുണ്യമനുഷ്ഠാടെ ഇട്ടു. അങ്ങനെ അയാൾ രണ്ടു ദോഷി വിലങ്ങു വച്ചിട്ടു. കാശാശ്വഹത്തിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രനാകുന്നതിനും, തന്നെ ദ്രോഹിച്ചവരെ തൊല്ലിക്കുന്നതിനും, താൻ ബന്ധനത്തിൽ കിടന്ന പട്ടണത്തെ ആക്രമിക്കുന്നതിനും, ടിപ്പുവിന്റെ അധഃപതനം കാണുന്നതിനും മോഡിന് ആയുസ്സുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അയാളെ കാശാശ്വഹത്തിൽ വെച്ച് സധായിച്ചു മിത്രം അവിടെ വച്ചുതന്നെ മരിച്ചുപോയി.

മു. രണ്ടു് അയൽപക്കക്കാർ.

മോൾ ഇപ്രകാരം ഒരു കഥ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—

“എനിക്ക് ഒരിക്കൽ ഒട്ടേറെ പിടക്കാഴികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ അവയെ സാധാരണയായി കൂട്ടിലടച്ചു സൂക്ഷിച്ചുവരുന്നു. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവ പറന്നുപോകാത്തവണ്ണം ചിറകുകൾക്കകട്ടി അവയെ എന്റെ പുരയിടത്തിൽ വിടുന്നതിന് ഞാൻ എപ്പറ്റുമ്പോൾ. ഒരുദിവസം മേന്മാഴംകഴിക്കുന്നതിന് ഞാൻ പീട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ എന്റെ അടുത്ത അയൽപക്കക്കാരൻ വള

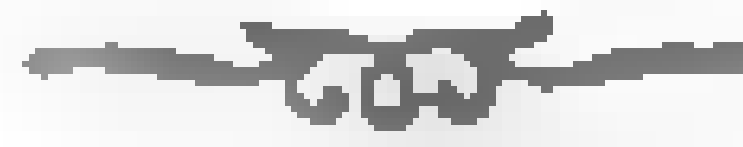
ഒരുകോപിച്ചിരിക്കുന്നതായി അറിഞ്ഞു. കേഴികൾ തന്റെ പൂർ
യിടത്തിൽ കയറുകയാൽ അവയിൽ നാലഞ്ചിനെ അയാൾ
തല്ലിക്കൊന്നു് എന്റെ പുരയിടത്തിലേക്കു് ഏറിത്തീർന്നു. എ
ന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ചില കോഴികൾക്കുടി അയാളുടെ ദ്രോഹത്തിന്നു്
ജന്മമായി എന്നു വിചാരിച്ചു് എനിക്കും വളരെ കോപമുണ്ടാ
യി. അയാളുടെ പേരിൽ അന്യരും കൊടുമത്താ മറ്റൊരു എ
ന്റെ നായും പരിഹരിക്കണമെന്നു് ഞാൻ ഉറച്ചു. എന്നാൽ
കഴിയുന്ന സമാധാനത്തോടുകൂടി ഞാൻ ഭക്ഷണകഴിക്കാനിരുന്നു.
ഉണക്കഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിനിടയ്ക്കു് എന്റെ കോപം മിക്കവാറും
ശമിച്ചു. കേവലം നിസ്സാരമായ കാര്യത്തിൽ അയൽക്കാരനോടു
പിണങ്ങി അയാളെ എന്നെന്നേക്കും ഒരു ശത്രുവാക്കുന്നത് ന
ല്ലതല്ലെന്നു് എനിക്കുതോന്നി. ഞാൻ ഉണക്കഴിച്ചിട്ടു് അയാളുടെ
വീട്ടിൽചെന്നു. അപ്പോൾ ആ വിദ്വാൻ പറമ്പിൽ ഒരു കോ
ഴിയുടെ പിറകെ ഭാടുകയായിരുന്നു. ഞാൻ അയാളെ തടുത്തു. അ
യാൾ വളരെ കോപത്തോടുകൂടി ഏറുന്നാടു പറഞ്ഞു. “ഞാൻ എ
ന്നെ വളരെ ചോരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. കൈയ്യിൽ കിട്ടുന്ന കോ
ഴികളെ എല്ലാം ഞാൻ കൊല്ലും. അതുകൾ എന്റെ പുരയിടത്തിൽ
എത്തുവാൻ ചെല്ലിരിക്കുന്നു!” “അതിൽവെച്ചു് എനിക്കു വള
രെ പ്രസന്നമുണ്ടു്. നിങ്ങളെ നാഴുപെട്ടുതന്നെമെന്നു ഞാൻ വി
ചാരിച്ചിരുന്നില്ല. കോഴികളെ തുറന്നുവിട്ടതു് തെറ്റാണെന്നു്
ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. അതു് നിങ്ങൾ സദയം ക്ഷമിക്കണം. നി
ങ്ങളുടെ നഷ്ടത്തിന്റെ ആറിരട്ടി തരുന്നതിന്നു് ഞാൻ തയ്യാറാണു്”
എന്നു ഞാൻ ഭവദിപറഞ്ഞു. എന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ
അയാൾ നല്ല ശാന്തനായി കുറച്ചുനേരത്തേക്കു് സ്കന്ദിച്ചിരുന്നുപോ
യി. “നിങ്ങളുടെ പേരും എന്താണെന്നു പറയണം. അതു് ഞാൻ
തീർക്കമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടല്ലേ? മേലാൽ എന്റെ കോഴികളെക്കൊണ്ടു്
നിങ്ങൾക്കു് യാതൊരു ഉപദ്രവവുമുണ്ടാകുകയില്ല. നിങ്ങൾ വി.ധി

കേണപ്രകാരം ചെയ്യാം. യാതൊരു സംഗതിവശാലും എന്റെ സമീപപ്രാന്തത്തോടു കലഹിക്കുന്നതിന് എനിക്ക് ഇഷ്ടമില്ല” എന്നല്ലാതെ ഞാൻ പിന്നെയും പറഞ്ഞു. “ഞാൻ മഹാമായൻതന്നെ. എനിക്ക് വലിയ നഷ്ടമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. ഞാൻ നിങ്ങളോടു സൗജന്യമായി മാപ്പുചോദിക്കുന്നു.” എന്ന് അയാൾ പറഞ്ഞു. അന്നു മുതൽ ഞങ്ങൾ വളരെ സ്നേഹമായിട്ടാണ് കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നത്.

൧൮. ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ വിഭവകരം

ആ വിവരങ്ങൾ കേൾക്കുന്നതിനായി മരംകൊണ്ട് പണിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു പാലത്തിൽ ഒരിക്കൽ അഗ്നി ഖണ്ഡിച്ച്, അത് ഉടനകങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പന്ത്രണ്ടു വയസ്സായ ഒരു സ്വാദിക കൂടെയുണ്ടായിരുന്നു. വണ്ടി പതിവുപോലെ അവിടെ എത്തുന്നതിന് അധികാ താമസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ സംഗതി തൽക്ഷണം അവളുടെ കാർത്തികമായി. പാലം നശിച്ചപ്പോൾ വിവരം വണ്ടിയുടെ യന്ത്രം നടത്തുന്നവനെ മുൻകൂട്ടി അറിയിക്കുന്നതിനായി അവൾ അവിടെനിന്ന് എടുത്തോടി. പാലയുടെ ഏതെങ്കിലും ഒരു വശത്തുനിന്ന് വണ്ടി നില്ക്കുന്നതിനു വല്ല തടയാളവും കാണിച്ചാൽ അത് വണ്ടി ഓടിക്കുന്നവൻ അത്ര ശ്രദ്ധിക്കുമില്ലെന്നു വിചാരിച്ച് അവൾ ഒരു കമ്പിൽ ഒരു കൈലസ്യം കൊണ്ട് പിടിച്ചുകൊണ്ട് വണ്ടിയുടെ നേർക്കുവന്നു ചെന്നു. ഓടിക്കുന്നവൻ അവളെക്കണ്ട് പെട്ടെന്നു വണ്ടി നിർത്തി. അവൾ അങ്ങനെ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ പാലത്തിനു കേടുപാടിയ വിവരം അറിയാതെ പതിവുപോലെ വണ്ടി ഓടിക്കുന്നതിനും അനവധി ജനങ്ങൾക്ക് കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നതിനും ഇടയാക്കുന്നവണ്ടിയെപ്പോലെയുള്ളവർ അവളുടെ വിഭവകരവുമായ ആ വീരകൃത്യത്തിൽ സന്തോഷിച്ച് അവൾക്കു വളരെ അനുഗ്രഹങ്ങളും

സമ്മാനങ്ങളും കൊടുത്തു. എന്നാൽ ഒരു വളരെ ആളുകളുടെ ജീവൻ രക്ഷിക്കുന്നതിന് സാധിച്ചതിലുള്ള കൃതാർത്ഥതയായിരുന്നു അവളുടെ മുഖ്യപ്രതിഫലം.

൧൯. അറബിയും കുളിനും.

ഒരു അറബിക്കാരൻ വളരെ വിദഗ്ദ്ധപ്പെട്ട ഒരു കുതിരയുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ പ്രസിദ്ധി നാടകാലം പരന്നു. “ദേഹൻ” എന്നു പേരായ ഒരു ചന്ദ് ആ കുതിരയിൽ വളരെ ആഗ്രഹം ജനിച്ചു. അൻ്റെ മുതലല്ലാം കൊടുത്താലും അത്യാഹ്ലാദം വിരക്ത വാങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു അവൻ നിശ്ചയിച്ചു. പക്ഷെ, അറബിക്കു അൻ്റെ കുതിരയെ വില്പാൻ സമ്മതമായിരുന്നില്ല. ‘ദേഹൻ’ ഒരു ദിവസം ഒരു ഭടനനായ യാചകൻ്റെ ദേഹം കെട്ടി, കുതിരയുടെ ഉടമസ്ഥൻ സാധാരണ സവാരിയെപ്പോലെ വഴിയിൽ ചെന്നിരുന്നു. അറബി കുതിരപ്പുറത്തുകയറി അതിലെ ചെന്നപ്പോൾ കുളിൻ ദിനസപരത്തിൽ പറഞ്ഞു:— “ഞാൻ സാധുവായ ഒരു അന്യ നാടുകാരനാണെ. എനിക്ക് ഇവിടുന്ന് നടന്നുപോയി വല്ലതും യാചിച്ചതിന്നാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ആഹാരം കുടിച്ചിട്ട് മൂന്നു ദിവസമായി. എന്നെ സംഹാരമാക്കേണ്ട ദൈവം നാഷ്ടരളെ അനുഗ്രഹിക്കേ.”

അറബി:— “എൻ്റെ കൂടെ കയറി ഇരുന്നുകൊള്ളുക.”

കുളിൻ:— “അയ്യോ! ഏഴാണവൻ അങ്ങോട്ടു കയറാൻ ശക്തിയില്ല.”

അതു കേട്ടപ്പോൾ അറബിക്ക് വളരെ ദേഷ്യം തോന്നി. അയാൾ ഇറങ്ങി ആ വ്യാജഭടനനെ എടുത്ത് കുതിരപ്പുറത്തിരുത്തി. അൽക്കണം “ഞാൻ ദേഹനാണെ, അല്ലാതെ യാചകനല്ല. ഇതാ നിൻ്റെ കുതിരയേക്കുറേക്കാണ്ടു ഞാൻ പോകുന്നു.” എന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു അവൻ കുതിരയെ ഓടിച്ചുപിട്. “എന്താ നില്ക്കൂ”

ഇതുകൂടെ ചേട്ടക്കൊണ്ടുപോ" എന്നു അമ്മി പറഞ്ഞു. അയാൾക്ക് ഭാടി എത്താൻമേലത്തെ റൂം പോയിട്ട് അവൻ തിരിഞ്ഞു നിന്നു.

അമ്മി:— നീ എന്നു വഞ്ചിച്ച് എന്റെ കതിരയെ കൈയ്ക്കു ലാക്കി. ഈശ്വരമതം അങ്ങനെയൊക്കെയാൽ ഞാൻ നിന്നൊട്ടു വഴക്കിനു വരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഈ കതിര നിനക്കു കിട്ടിയത് എപ്രകാരമാണെന്നു് ആരോടും പറയരുത്.

കള്ളൻ:— എന്തുകൊണ്ടു്?

അമ്മി:— പറയാം. യഥാർത്ഥത്തിൽ മുടന്തന്മാരായവരും ഉണ്ടായിരിക്കും. നീ എന്നു ഇങ്ങനെ ചരിച്ച വിചാരം അറിഞ്ഞാൽ അവരെ സഹായിക്കുന്നതിനുള്ള ആളുകൾ മരിക്കും. ഈ വാക്കുകൾ ചേട്ടപ്പാൾ കള്ളനു വിചാരിച്ചതായി. അവൻ കുറച്ചു നേരം ചൊന്തിച്ചായി നിന്നു. എന്നിട്ടു കതിരയെ ഉടമസ്ഥനാക്കിക്കൊടുത്തു. അവർ അന്നു മുതൽ അന്യോന്യം വിശ്വാസ്യരായ സ്നേഹിതന്മാരായി ഭവിച്ചു.

൨൦. കൊല്ലനും പേപ്പട്ടിയും

പാണ്ടാരികൾ ഒരു ദിക്കിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു സത്രത്തിലെ വലിയ മുറിയിൽ ഒരു ദിവസം ഉച്ചതിരിഞ്ഞു് അവിടെത്തന്നെയായി കുറെ സുപുരുഷന്മാർ കൂടിയിരുന്നു. അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആ ഗ്രാമത്തിലെ കൊല്ലനും ഉണ്ടായിരുന്നു. മുറിയ്ക്ക് ഒരു വാതൽ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. കൊല്ലൻ ഇരുന്നുത് ആ വാതലിന്റെ അടുത്തായിരുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു വലിയ പേപ്പട്ടി വായുക്കൽ എത്തി. തല തുണിയും, കണ്ണുകൾ ചെറുതും, കൈവണ്ണമായ നാക്കു പകുതിയായും വായിൽനിന്നു പുറമേ തള്ളിയും, വാലു പിൻകാലുകളുടെ നടുവിൽകൂടി ഉള്ളിലോട്ടു വളഞ്ഞും

ഇതന്നെ ആ പൊണ്ണൻനായകന്റെ അവതരണാവതരം 'വളരെ യോഗ്യം'. ചിറ്റിയും ആട്ടിയും അവനെ അവിടന്ന് അകറ്റാനായി ചിലർ ചെങ്കുളം ശ്രമം നടത്തിയില്ല. പട്ടി വളരെ ഗൗരവത്തോടെ നിന്ന നിലയിൽനിന്ന നിന്നു. അകത്തിരുന്നവർക്ക് പുറമെ പോയി കയറുവാൻ തന്നെ ചേർന്നു. അതു കഴിഞ്ഞ് പേപിടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു കാഴ്ച നിശ്ചയിച്ചു. പൊണ്ണൻ കിടന്നു നിലയിലായി. എല്ലാവരും പട്ടിയുടെ കഴിയെ പറ്റി വന്നു വിചാരിച്ചു യോഗ്യം. "കുട്ടാര! ഈ ചെങ്കുളം കഴിച്ച് പല ആളുകൾക്ക് ആപത്തുണ്ടാകുന്നതിൽ എത്രയോ ഭയമാണ്. രാമ മാത്രം മരിക്കുന്നത്? ഈ പട്ടിയെ ഞാൻ കാരണത്താൽ പിടിച്ചു നിർത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കാം. ആ സമയംകൊണ്ട് നിങ്ങളെല്ലാവരും പുറത്തു പോയ്ക്കൊള്ളണം." എന്നു കൊല്ലൻ പറഞ്ഞു. അവൻ ആ ഭ്രാന്തൻനായകന്റെ ചാടിയിട്ടു അതിനെ നിലത്തോട്ടു അയച്ചു. പട്ടി അവന്റെ ശരീരത്തിൽ പല ഭാഗങ്ങളിൽ കടിച്ചു മുറിഞ്ഞു. എന്നിട്ടും അവൻ പിടിവിട്ടില്ല. മുറിഞ്ഞുനിന്നു എല്ലാവരും പുറത്തിറങ്ങി ഓടിപ്പോയി. ഒടുവിൽ കൊല്ലൻ പട്ടിയെ മുറിയിൽ ഇടുമ്പോൾ വെളിയിലിറങ്ങി കരകുപുട്ടി. ഒരുത്തൻ ജനാലിൽ കൂടി ചെടിയിൽ അതിനെ കൊന്നു. കൊല്ലന്റെ സാമന്ത്രികൊണ്ട് കയറുവാൻ അവൻ പേപിടിപ്പിച്ചു കൊണ്ടു എന്നു വിചാരിച്ചു വ്യസനിച്ചുകൊണ്ട് അവന്റെ മൃതം കൂടി. അവൻ, "നിങ്ങൾ എന്നെ ഓർത്തു ഒട്ടും വ്യസനിക്കരുത്, ഞാൻ എന്റെ പട്ടിയെ കൊല്ലുകയല്ല." എന്നു അവനോടു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ അവൻ വീട്ടിൽ ചെന്നു ഒരു ചങ്ങല എടുത്തു അതിന്റെ ഒരറ്റം തന്റെ അരികിലും മറ്റൊരു അറ്റം ഒരു തൂണിലും പൂട്ടി കിടന്നു. കുറച്ച ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ ഭ്രാന്തു ആയിച്ചു. പിന്നെ അവൻ അധികദിവസം ജീവിച്ചിരുന്നു.

൨൨ നാമം വെള്ളപ്പൊക്കം.

നദീതടസുരാജ്യത്തിന്റെ തൊട്ടെ ഭാഗങ്ങളിൽ പെട്ടെന്ന് അതികഠിനമായ വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടായി അനേകരുമായിരുന്ന നാഗങ്ങൾ സാദൃശികക സാധാരണമാണ്. കുറെ വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് അവിടെ വിചാരിച്ചിരിക്കാതെ ഒരു ജലപ്രളയമുണ്ടായി. ഒരു വളരെ വീടുകളും, ആട്ടുമാടുകളും, ആളുകളും വെള്ളത്തിനടിയിൽ അകപ്പെട്ടു നശിച്ചുപോയി. ഒരു ചെറിയ വീട്ടിൽ ഒരു സ്ത്രീയും അവരുടെ രണ്ടു കൊച്ചു കുഞ്ഞുങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. തമ്മിക്കയറി വരുന്ന വെള്ളത്തിൽ ആ വീടും മുങ്ങുമെന്ന ഭീഷണി അതിനകത്തുണ്ടായിരുന്നവർക്ക് രക്ഷപെടുന്നതിന് ഒരു മാർഗ്ഗമില്ലായിരുന്നു. താൻ മരിച്ചുപോകുമെന്നും, എന്നാൽ തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ എങ്കിലും രക്ഷിക്കണമെന്നും, ആ സ്ത്രീ ഉറച്ചു. അവൾ കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഒരു ചെറിയ തൊട്ടിയിൽ വെച്ചുകൊണ്ടു ഷെക്കിൽ വിട്ടു. അവരെ ആരെങ്കിലും കണ്ടെടുത്തുകൊള്ളുമെന്നായിരുന്നു സാധുവായ ആ മാതാപിതന്റെ ആശം. തൊട്ടി ഷെക്കിലുറപ്പായി. ഹാ! കഷ്ടം!! അതു ചൊന്ന് ഒരു മരത്തിൽ തട്ടി പൊടിഞ്ഞു. സ്ത്രീ അതു കണ്ടു. അവൾ ഒട്ടാകൂടാതെ വെള്ളത്തിൽ ചാടി അമോഹമായ സാമന്ത്രിത്തോടുകൂടി നീന്തിമെട്ടുന്നു തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ എടുത്തു. അപ്പോൾ ആ മരത്തിന്റെ താഴെത്തടി മുഴുവനും വെള്ളത്തിനടിയിൽ താഴിയുന്നു. അവൾക്ക് അവിടെ നിമ്ന ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വൃക്കത്തിന്റെ ഒരു ശിഖരത്തിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട് കുഞ്ഞുങ്ങളെ രക്ഷിക്കുന്നതിന് അവൾ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ, ഭാരക്കൂടുതൽ നിമിത്തം വൃക്കശിഖരം ഒടിഞ്ഞുപോയി. എന്നിട്ടും അവളുടെ ധൈര്യം പോയില്ല. അവൾ അവരെ ആ മരത്തിന്റെ ഒരു കൊമ്പിൽ ബന്ധിപ്പിച്ച്, ദൈവമേ! ഇവരുടെ ജീവനെന്നെങ്കിലും രക്ഷിക്കുന്നതിന് അവിടുത്തെക്ക് കരുണയുണ്ടാകണമെന്ന് എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു. അപ്പോഴത്താണ് അവൾ വെള്ളത്തിൽ താങ്ങുപോകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ ജലപ്രളയം അധികാരം വന്നിട്ടു. വനതുപോലെ
തന്നെ അതു് ക്ഷണാനന്തരകാലം ശമിച്ചു. അമ്മ മരിച്ചുപോയ
കിലും കുട്ടികൾ രണ്ടുപേരും രക്ഷപ്പെട്ടു.

൨൨. ഒരു പ്രവൃത്തിയുടെ പ്രതിഫലം.

പാണ്ടാരികൾ ഒരു ദിനംവിനാ സമീപത്തുള്ള കടലിൽ ന
ന്ന കൊടുങ്കാറ്റുണ്ടായി. പേലക്കാൽ യാത്രക്കാരുമായി ഭട്ടവളരെ
തെറ്റുകാലാട്ടുകൂടിയ ഒരു കപ്പൽ ആ കൊടുങ്കാറ്റിൽ അകപ്പെട്ടു ന
ശിക്കാമായിരുന്നു. കപ്പൽ കിടന്നത് കരയിൽനിന്നു വളരെ അക
ലെ ആയിരുന്നില്ല. അത് കരയ്ക്കുള്ള പർ കണ്ടു. കപ്പലിൽ ഉണ്ടാ
യിരുന്ന പരെ കയറി രക്ഷപ്പെടുത്തു നരുന്നായി കുറെ പേർ കാരാ
ത്തു മരിച്ചാത്ത ഏതാനും തോണികളിൽ കയറി തിരിച്ചു. അതിൽ
ഒരു മിടുക്കനായ “ഡിവരഡാലർ” കൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ
കൊച്ചുനായിരുന്നെങ്കിലും പ്രായമായ പടയാടൊപ്പം കാട്ടാശായിയു
ള്ളവനായിരുന്നു. തോണിയിൽ കയറുന്നതിനുമുമ്പേ അവൻ ത
ന്റെ മാതാപിതാട് യാത്രയ്ക്കുനവാദം ചോദിച്ചു. അവരുടെ ഭ
യംവച്ച് അബാറമാസംമുമ്പെ പിടിക്കുന്നത് നായി ചില കൂ
ട്ടാക്കാട്ടുകുടികൾക്കുപോയി. ഒരു കാരിലകപ്പെട്ട് അവരുടെ വ
ല്ലാ മുങ്ങി. കറച്ചുദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വല്ലാമാത്രം കരയിൽ
അടിക്കുന്നു. അതിലുണ്ടായിരുന്നവരെപ്പറ്റി ഒരു തുമ്പം കിട്ടിയിര
ുന്നില്ല. അവൻ ഭയംചിന്തിക്കാ നഷ്ടത്തിൽ ആ സ്ത്രീ വളരെ വ്യസ
നിച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെ ഇരിക്കുമ്പോഴാണ് മകനും അപേക്ഷകരമാ
യ ആ ഉച്ചത്തിന് വരുതി ചോദിച്ചത്. അവരുടെ കണ്ണുകളിൽ
അശ്രുക്കൾ വീരണ്ടിരുന്നു. പുത്രനെ വിട്ടുപിരിയുന്നത് ഓ അവ
ൻ വളരെ മടിച്ചു. എന്നാൽ അവൻ പൊറപ്പെടുന്നത് എത്രയോ
ജനങ്ങളുടെ ജീവരക്ഷ ചെയ്യുന്നതിൽ സഹായിക്കാനാണല്ലോ എ

ന്നു വിചാരിച്ചു “മകനേ! നീ പോക. ദൈവം നിന്നെ രക്ഷിക്കട്ടെ” എന്നു പറഞ്ഞു. അവർ എല്ലാവരും തോണികളിൽ കയറി ഇളകിമറിഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്ന തിരമാലകളുടെ മീതേ കൂടി വലിച്ചു ചപ്പലിൽ അടുത്തു. അതിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവരെ എല്ലാം യാതൊരു അപരഭാഷാക്കാരനും കരയിൽ എത്തിച്ചു. നമ്മുടെ കൊച്ചു മിടുക്കൻ അവന്റെ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. അവന്റെ കൂടെ പലരും ഉണ്ടായിരുന്നു. കരയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവർ ആദ്യം ചപ്പലിൽ അയാളുടെ ചുറ്റും കൂടി. അയാൾ മേല്പറഞ്ഞ ബാലന്റെ അച്ഛനായിരുന്നു. അവർ തങ്ങളുടെ വീടുപടിക്കൽ എത്തി. ബാലന്റെ പ്രായം അത്രയും കടന്നൊഴുത്തു. അവൻ തന്റെ അമ്മയോടു പറഞ്ഞു. “അമ്മേ! എനിക്ക് ഒരു വിശേഷസംഗതി പറയാനുണ്ട്. കേൾക്കുക. കഴിഞ്ഞ രാത്രിയിൽ ഞങ്ങൾ രക്ഷപ്പെടുത്തിയവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരാൾ ഈ ദിക്കുകാരൻ ഒരു മരയ്ക്കൻ ആകുന്നു. കുറെ ദിവസങ്ങൾക്കു മുമ്പെ കടലിൽ മത്സ്യം പിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ അയാളുടെ തോണി മറിഞ്ഞുപോയി. എന്നാൽ അപ്പോൾ അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കപ്പലിൽ കയറുന്നതിന് അയാൾക്കു സാധിച്ചു. ആ കപ്പൽ വളരെ ദൂരത്തു ഏതാ ഒരു ദിക്കിലേക്കു പോകുകയായിരുന്നു. ഉടനെ സംഗ്രഹത്തിൽ മടങ്ങിയെന്നതിന് അയാൾക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. അയാൾ തോണി മുങ്ങി മരിച്ചുപോയെന്നു വിചാരിച്ചു. അയാളുടെ ഭാര്യയും കുഞ്ഞുങ്ങളും വ്യസനിച്ചിരിക്കുകയാണ്. കപ്പൽ ഉദ്ദിച്ചുവെന്ന് എത്തിയപ്പോൾ അവിടെനിന്ന് ഇങ്ങോട്ടു ചാർപ്പട്ട് ഒരു കപ്പലിൽ ആ മനുഷ്യൻ കൂടി ഒരു യാത്രക്കാരനായി കയറി. ഇന്നലെ രാത്രിയിൽ അയാൾ തന്റെ സ്വദേശത്തെ സമീപിച്ചു. അപ്പോൾ വീണ്ടും അപകടത്തിലകപ്പെട്ടു. അമ്മേ! പ്രാധാന്യമുള്ള കേൾക്കുക. ഇന്നലെ കപ്പൽക്കാരൻ സഹായിക്കുന്നതിന് എന്ന പറഞ്ഞു ചപ്പലിൽ എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട അച്ഛനെ രക്ഷിക്കുന്നതിനാണ് എന്നു അമ്മയോടു എന്ന് അമ്മ അ

റിഞ്ഞിരുന്നില്ലല്ലോ". ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ അച്ഛൻ
അകത്തേക്കു കയറിയെന്നു. അപ്പോൾ ആ സ്ത്രീക്ക് എന്തുമാത്രം
ആനന്ദമുണ്ടായി എന്നു് ഉറപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നതാണ് ഉത്തരം.

൨൩. കടുവയെ റിട്ടറപ്പു ബാലൻ.

വളരെ മുമ്പുണ്ടു് ഒരു കൂട്ടം കടുവ. അതു് ത
രംകിട്ടിയാൽ മനസ്സാറെ പിടിച്ചു ഭക്ഷിക്കാറുണ്ടു്. ഒരു കൊച്ചുകുട്ടി
ഒരു കടുവയെ പിടിക്കുക എന്നതു്, വളരെ അസാധാരണമായ
സംഗതിയാണു്. എന്നാൽ പത്തമ്പതു വർഷമുറമ്പു അപ്രകാരമു
ള്ള ഒരു സാധു ഉണ്ടായി. ബുദ്ധമതത്തിന്നു ചിലർ, ഗംഗാനദി
യുടെ മേൽ സമീപിച്ചുള്ള കാടകളിൽനിന്നു് വിരക്തശബരിച്ചു് സ
മീപത്തുള്ള പട്ടണത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി വില്ക്കുക പതിവായ്ത
ന്നു. ഒരു ദിവസം വേരോത്ത വിരക്തൻ പട്ടണൻ നാലാളുകൾക്കു
മേപ്പുറത്തു സ്ഥലത്തേക്കു് ഒരു വലിയ വള്ളത്തിൽ പോയി. അവ
താടകളുടെ ഒരു ബാലനും ഉണ്ടായിരുന്നു. വള്ളം കണ്ടു തടുത്തതായി
രുന്നു. അടിത്തട്ടിന്റെ ഉപയോഗം വിരക്തന്റെ ലായ സാമാനങ്ങൾ
ഇടുകയായിരുന്നു. അവർ പതിവുപോലെ ഒരു സ്ഥലത്തു് വളം
താഴ്ന്നപ്പിച്ച് കെട്ടിയിടുംവണ്ണം വിരക്തൻ പട്ടണൻ കാട്ടിമേക്കു പോയി.
വള്ളത്തിൽ താമസിച്ച് അവിടെ കൂട്ടുകാർക്കു ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കുക
യായിരുന്നു കുട്ടിയുടെ ജോലി. അവർ പോയി കുറേ കഴിഞ്ഞപ്പോ
ൾ ഒരു വലിയ കടുവ വള്ളം കിടന്ന സ്ഥലത്തിനടുത്തു് എത്തി.
ആ കൂട്ടംഗത്തിനെക്കണ്ടു് വള്ളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ബാലൻ വ
ളരെപ്പിടിച്ചു. എന്നാൽ അവനു് ആപത്തുകാലത്തു് ചേണ്ടു നെഗ
റ്റാധാരാളുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ പെട്ടെന്നു് മേൽക്കട്ടിനടിയി
ലുള്ള താമിമേക്കു കയറി ഇരുന്നു. കടുവ മേൽക്കട്ടിൽ ചാടി
വീണു. ഭാരാനിമിത്തം തട്ടിന്റെ ഒരു പലക ഒടിക്കു. ആ പ

[illegible]

୧୪. ଶିକ୍ଷା ସମାପ୍ତିର ପ୍ରମାଣ.

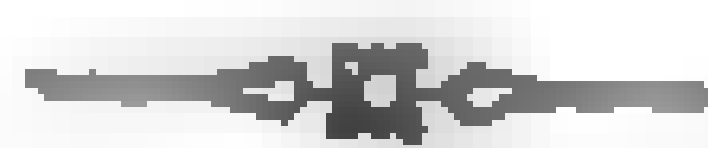
കടലിൽ വളരുന്ന ഒരു മരക്കുടുംബമാണു “ശ്രാവ്യ”. മുഴുത്ത ഒരു ശ്രാവ്യൻ ഏകദേശം മൂപ്പുത്ത് അടി വീളമുണ്ടായിരിക്കാതെ രാകിട്ടുവാനു മനുഷ്യരെ പിടിച്ചു വിഴുങ്ങുന്നതിന് അതിന് പ്രത്യേകസാമർത്ഥ്യമുണ്ട്. ഒരിക്കൽ, “വാമനവംശം” എന്നു പേരായ ഒരു ഇന്ത്യൻ ചാലൻ, അപരാധം അച്ഛനു ചെയ്തിട്ട് ഒരു കപ്പലിൽ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കപ്പലിന്റെ ദേശാന്തർത്തിൽനിന്നു് ഒരു ശിശു വെള്ളത്തിൽ വിഴുന്നതിനിടയായി. ബോയറിന്റെ അച്ഛൻ തൽക്ഷണം കടലിൽ ചാടി ആ ശിശു പിടനെ എടുത്തുകൊണ്ടു് കപ്പലിൽ കയറുവാൻ ശ്രമിച്ചു. അപ്പോഴുള്ള ഒരു ശ്രാവ്യൻ അയാളുടെ പിന്നാലെ അതിവേഗത്തിൽ എത്തി. കപ്പലിൽ നിന്നിറങ്ങുവാൻ അതു കണ്ടു് വല്ലാതെ അമ്പലിച്ചു. എന്നാൽ “ബോയർ” നിഷേധിച്ചതും ഒരു കത്തിയുമായി തെല്ലൊ മടിക്കാതെ കടലിൽ ചാടി. മത്സ്യങ്ങൾ നിതാപിതരായിരിക്കുന്നതിനിടയകാതെ

തെ അമ്പൻ മുങ്ങിപ്പോകുന്നു. അതിന്റെ വയററിൽ കുത്തി ഭാഗ്യം. ആ ദയനരസതരം കണ്ടുകൊണ്ട് മാത്രമേ പിൻതിരിഞ്ഞു വളരെ ശക്തിയോടെപ്പി അമ്പനെ ആശ്രയിക്കുന്നതിന്നു ഭാവിച്ചു. ശ്രാദ്ധം പിൻതിരിഞ്ഞതിനിടയ്ക്ക് ബാലൻ അതിന്റെ ഭേദത്തിൽ അനേകമോഷ്ടം ചെയ്തില്ല. എന്നാൽ അതിനെ കൊല്ലത്തക്കവണ്ണം മുറിപ്പുട്ടെന്നു നൽകാൻ അമ്പൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അമ്പൻ തന്റെ എതിരാളിയെ ഉപേക്ഷിച്ച് കപ്പലിൽ കയറാൻ ശ്രമിച്ചു. കപ്പൽക്കൽ അച്ഛനും മകനും പിടിച്ചു കയറുന്നതിന് ഓരോ വടങ്ങും ഇടുക്കൊട്ടു. രണ്ടുപേരും അമ്പരിൽ പിടികിട്ടി. ബാലൻ അമ്പൻ കയറിൽ പിടിച്ചുപ്പോയപ്പോൾ ശ്രാദ്ധം പാഞ്ഞുപോകുന്നു. അമ്പൻ ശരീരത്തിൽ പകുതി വായിലാക്കിക്കളഞ്ഞു. അച്ഛനും അമ്പനും അമ്പൻ ജീവൻ അമ്പനാക്കുകയും ചെയ്തു. അമ്പൻ കാണിച്ച പരാക്രമവും വിശ്വാസ്യതയും എത്രയോ പ്രശംസനീയമാകുന്നു.

൨൩. ഒരു രാജാവിന്റെ പ്രജാധാസവും.

“ഡാന്ത്യൻ” എന്ന നദിയുടെ തീരത്തു “വീരനാ” എന്ന പേരുള്ള ഒരു വലിയ പട്ടണം ഉണ്ടു്. ഒരിക്കൽ ഈ നദിയിൽ ഉണ്ടായ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൽത്തന്നെ പ്രസ്തുതപട്ടണത്തിന്റെ എതിർക്കരയിലുള്ള ഗ്രാമത്തിലെ ജനങ്ങളുടെ വസ്തുക്കൾ എല്ലാം നശിച്ചുപോയി. അതിന്റെ ഫലമായി അവിടെ ഒരു ക്ഷാമമുണ്ടായി. ആളുകൾക്ക് ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ഇല്ലാതായി. അവിടെനിന്നു് വീരനാ പട്ടണത്തിലേക്ക് കടക്കുന്നതിനുള്ള പാലവും ആ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിനാടെ പൊളിഞ്ഞുപോയി. നദിയിൽ വളരെ വലുതായ മോട്ടുകട്ടകൾ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ വള്ളത്തിൽ അക്കരെ ഇക്കരെ കടക്കുന്നതും അപായകരമായിരുന്നു. ക്ഷാമബാധിത

അയ ജനങ്ങളിൽ അമ്പതെട്ട രാജാവിന് അനുകമ്പ ഉണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജധാനി “വീയനാ”യിലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അപ്പർ അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതിന് ഏതാനും തോണികളിൽ പാലത്തയിലുള്ള ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ നിറച്ചു. എന്നാൽ അപ്പാൾ മരകതീലപ്പഴം തോണികൾ കൊണ്ടുപോകുന്നതിന് ആൾക്കൊക്കെയും മടങ്ങിയപ്പോൾ അപ്പാൾ രാജാവ് “എന്നപ്രതി തങ്ങളുടെ സർവ്വവും ഉപേക്ഷിക്കുന്നവരെ രക്ഷിക്കുന്നതിൽ ഞാൻ വിമുഖനാണെന്നുള്ള ദൃഷ്ടിയിൽ എനിക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.” എന്നുപറഞ്ഞു. ഒരു കഴുക്കോലുമാർ തോണികളിൽ കന്നിൽ കയറി. അതു കണ്ടപ്പോൾ മായച്ച പഴം ഒരു ഉണർവ് ഉണ്ടായി. അവർ എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തിന്റെതാകട്ടെ തോണികളിൽ കയറി മരകതീലപ്പഴം പോയി. ആപരത്താനുംകൂടാതെ അവർ ഉട്ടിയു സ്ഥലത്തു ചെന്നു. കൂടെക്കൊണ്ടുപോയിരുന്ന തിരിസ്സാമാനങ്ങൾ എല്ലാം അവർ ഗ്രാമവാസികൾക്ക് കൊടുത്തു. പ്രജാഭക്തരായിത്തീർന്ന അവർ ജീവനുള്ളതി നിസ്സാരമായി ഗണിച്ച അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി ആ ഗ്രാമക്കാർ ഉണ്ടായിരുന്ന ഭക്തി പൂർവ്വധികം വർദ്ധിച്ചു.

൨൬. കണിതമായ ന്യായം നടത്തൽ.

മുൻപ്രകാരമുള്ള ഒരു ചെറുതരം കച്ചവടക്കാരന് ഒരു പുത്രനാണായിരുന്നു. അവൻ ചെറുപ്പത്തിൽ ദുഷ്ടശീലമായി നടക്കുകയും ശരിയായി പഠിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ പോയി പഠിച്ചുവന്നു. പഠിച്ചിട്ടും വിദ്യാർത്ഥി അവൻ ഒരു താഴ്ന്നതരം ജീവിതശുദ്ധ്യം കിട്ടി. കൂടുതൽ അധികത്തെ ചാനസ്ഥലങ്ങളിൽ പോയി ചിലവു കച്ചവട

ന്നാൽ സാഗതി അങ്ങനെ അല്പ അപസാദിച്ചു. ഉദ്യോഗസ്ഥൻ, കേവലം ഒരു അപരിചിതനായവനാണെന്ന് അപരാധിയാക്കുന്നത് പിതാവിടനാട് വെളിച്ചമുണ്ട്. അദ്ദേഹം അയാൾക്ക് ഒരു നല്ലസംഖ്യ പിഴയും, ഉള്ള കാലിൽ പത്രങ്ങളും താടിയും ശിക്ഷ വിധിച്ചു. അത് തൽക്ഷണംതന്നെ പരസ്യമായി നടത്തിക്കൊടു ചെയ്തു. അന്നതരം മജിസ്ട്രേറ്റ് കച്ചവടക്കാരന്റെ നാദങ്ങളിൽ നമസ്കരിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“അച്ഛാ! ഞാൻ, ദൈവത്തിനും, എന്റെ രാജാവിനും, എന്റെ രാജ്യത്തിനും, എന്റെ സ്ഥാനത്തിനും അനുസരണമായ വിധത്തിൽ എന്റെ മുതൽ വാരിച്ചുതെയുണ്ട്. പുത്രന് പിതാവിനോടുവേണ്ട ബഹുമാനവും വണക്കവും എനിക്ക് അവിടുത്തെക്കുറിച്ചുണ്ട്. നീതിക്ക് മുമ്പുനോട്ടമില്ല. അത് ഭൂമിയിലുള്ള ഒരു വികശക്തിയാകുന്നു. അച്ഛനെന്നും മകനെന്നും ഉള്ള ദൈവികമണ്ഡലം അതിനില്ല. ദൈവവും നമ്മുടെ അയല്പാരുടെ അവകാശങ്ങളും, ലൗകികബന്ധത്തിനക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമാകുന്നു. അവിടുന്ന് നിമിത്തം ലഭിച്ചു. ഇപ്രകാരമുള്ള ശിക്ഷ അനുഭവിക്കുന്നതിനും ഇടയായി. ഒരുപക്ഷെ ഞാൻ ശിക്ഷിക്കാതിരുന്നാലും അവിടുന്ന് മാന്ദ്യം നിറയുന്നതിലും ഈ ശിക്ഷ വാങ്ങിക്കൊള്ളേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ എന്നിൽ നിന്നുതന്നെ ഇത് അനുഭവിക്കാൻ സംഗതിയായതിൽ എനിക്ക് വളരെ ധ്വനനമുണ്ട്. ഈ കാഴ്ചയിൽ മാനവിധം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് എന്നെ ഏതൊരു മനസ്സാക്ഷി അനുവദിച്ചില്ല. മേലിൽ സ്വയംമായി വർത്തിക്കണം എന്ന പഴിക്കുന്നതിനപകരം ഇത്രത്താളം കഠിനമായ ഒരു ആവശ്യം എനിക്കുണ്ടായതിൽ ഏതൊരു അപരാധിക്കുകയും ചെയ്യണം”. ഇത്രയും കഴിഞ്ഞ് ഉദ്യോഗസ്ഥൻ താവിടനിന്ന് യാത്രയിരിച്ചു. മനസ്സുടും അദ്ദേഹത്തോടുള്ള ബഹുമാനത്തിന്റെ അടയാളമായി പീഡകന്റെ ദൂരം ആത്മവിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. അവിടുത്തെ രാജാവ്

ഈ വിവരം അറിഞ്ഞു വളരെ സന്തോഷിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന് ഉദ്യോഗത്തിൽ നല്ല കയറും കൊടുത്തു.

൨൭. നീദഗ്രാജാതിക്കാരനായ ഒരു അടിമ

കുറേ വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു ചരെ, പരിഷ്കാരില്ലാത്തവരും ഭൂഗ്രാമന്മാരും ആയ ആളുകളെ തോട്ടങ്ങളിൽ ചേലുചെയ്യുന്നതിനായും മറ്റും പണമുള്ളവർ വിലക്കു വാങ്ങിച്ചു വന്നു. ഇങ്ങനെ വില്പിച്ചുപറ്റുന്നവരെ “അടിമകൾ” എന്നു പറയുന്നു. ആഫ്രിക്കാഖണ്ഡത്തിലുള്ള “നീദഗ്രാ” മുതലായ അപരിഷ്കൃതജാതിക്കാരെ ഇടയിൽ ഒരിടത്തു അടിമപ്രാപരം ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഒരു തോട്ടമുടമസ്ഥൻ പത്തിരുപതു അടിമകളെ വാങ്ങിക്കേണ ആ പശ്ചാതേരിട്ടു. അയാൾ നീദഗ്രാജാതിക്കാരനായ ഒരു ഭൂതൃണമായി ഒരു അടിമ വ്യാപാരസ്ഥലത്തുപോയി. ദേഹശക്തിയും ചേലുക്കു ശേഷിയുമുള്ള അടിമകളെ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ യജമാനൻ ഭൂതൃണ കല്പന കൊടുത്തു. അവൻ ഓരോരുത്തരെ നോക്കിയപ്പോൾ കയ്യിൽ കീറിപ്പൊട്ടിയ ഒരു വൃദ്ധനെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി; എന്നിട്ടു പറഞ്ഞു:—“യജമാനന്മാ! നമുക്ക് വാങ്ങിക്കണ്ടതിൽ ഒന്ന് ഇവനെ വീരിക്കട്ടെ”.

തോട്ടക്കാരൻ:—“ഈ കിഴവനെ വാങ്ങിച്ചിട്ട് എന്നു പ്രയോജനമുണ്ടാകുമോ? അവനെ ചേലാ”.

ഭൂതൃണൻ:—“അങ്ങനെ അല്ല. ഇവനെ നമുക്കു വാങ്ങിക്കണം.”

ഇതപതുപോലെ വാങ്ങിക്കാക്കുമ്പോൾ അവനെ വിശുദ്ധനായി കൊടുക്കാമെന്ന് കമ്യവടക്കാൻ പറഞ്ഞു. അവൻ അവനോടും വേദം ഇതപതു അടിമകളെയും വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടു അവരുടെ തോ

ട്ടത്തിലേക്കു ചെന്നു. ഭക്തൻ, ഭാര്യയും നന്മയും നിറഞ്ഞു കഴിയില്ലാത്ത കഷ്ടതയോടെയും നീളയെ കൂടെ താങ്ങിപ്പിച്ച് അത്ഭുതം മറ്റൊന്നും ഇത്രയും അറിയാൻ കഴിയില്ല. തന്റെ ഭക്തന്റെ പരിചിന്തയെ കേൾക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് വളരെ അത്ഭുതം തോന്നി. അയാൾ അവനോടു ചോദിച്ചു:—“ഇവൻ നിന്റെ അച്ഛനാണോ?”

ഭക്തൻ:—“അങ്ങനെയോ? ഇവൻ എന്റെ അച്ഛനല്ല?”

തോട്ട:—“പിന്നെ, നിന്റെ അച്ഛനാണോ?”

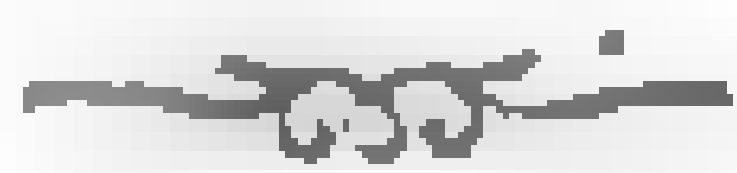
ഭക്തൻ:—“അതല്ല?”

തോട്ട:—“ഏതാൾ, അമ്മയുടെയും അച്ഛന്റെയും കൂടെപ്പിറപ്പായ ഒരാൾ ആണോ?”

ഭക്തൻ:—“ഇവനും അമ്മയായി അമ്മയെ ചാർച്ചയല്ല?”

തോട്ട:—“പിന്നെ എന്തിനാണോ? ഇവനെ ഇത്രയും അറിയാൻ നിന്റെ അമ്മയെ അല്ലെങ്കിൽ അമ്മയെ അല്ലെങ്കിൽ?”

ഭക്തൻ:—“ഇവൻ എന്റെ അമ്മയോ. എന്നെ പണ്ട് അടിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് വിറയ്ക്കുകയും ഇവനാണ്. “നിന്റെ അമ്മയെ”, വിശക്കുന്നവൻ ഭക്ഷണവും, ഭക്ഷിക്കുന്നവൻ പെരുപ്പവും, കൊടുക്കുക” എന്നാണോ അയാൾ പറയുന്നതെന്ന്.”

൨൮. പൊന്നും തൂണുമായും

പൊന്നോടുകൂടെ “പൊന്നും” അല്ലെന്ന് ഒരു സ്ത്രീയും അവരുടെ ചുറ്റും താങ്ങിപ്പിടിക്കുന്നു. സ്ത്രീയുടെ വസ്ത്രം തന്റെ കൈയെ അടക്കി വിളിച്ച് അവന്റെ കൈയ്യിൽ നല്ലതു ചെയ്തിനാണെന്നുണ്ടോ കൊടുത്തിട്ട് “കേൾ: നീ എവിടെയെങ്കിലും പോയി ഈ

സാധ്യമാകുന്നു" കാലിപ്പാലം വെച്ചുകൊള്ളണം. എന്നാൽ നീ
യായതാക സാഗതിപരമാകട്ടെ പറയുകയ്ക്കു്. മെയ്യം നിന്നെ
'അനുഗ്രഹിക്കാട്ടു്' എന്നു പറഞ്ഞു. തന്റെ അമ്മയെക്കൊണ്ടു നാ
ണമങ്ങു വാങ്ങിക്കൊണ്ടു്. ബാലൻ ചില കൂട്ടത്തോടുകൂടി യാത്രയി
ലിട്ടു. കിടന്നു വെച്ചപ്പോൾ അയാൾ ഏതാനും തവണ
തൂങ്ങിയിട്ടു. "എന്താകാമെന്നു! നിന്റെ കൈയടം എത്ര പ
ണമുണ്ടു്?" എന്നു കയ്യടക്കാരിൽ ഒരാൾ ഒരു ഓലയോടുകൂടി
ദിട്ടു. തന്റെ കയ്യടക്കാരിൽ നാലുതു വെച്ചിറങ്ങാനായെന്നു
കിട്ടുന്നതാണു് അയാൾ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. അയാൾ വൃഥാ കയ്യട
ക്കാനാണെന്നു് വിചാരിച്ചു് മറ്റൊരാൾ ചിരിച്ചതേയുള്ളു. വേറൊ
രാൾ അതോടുകൂടി ചെന്നു. ബാലൻ മുറോലയെന്നു ഉത്ത
രം പറഞ്ഞു. ഒടുവിൽ കയ്യടക്കാരിൽ പ്രമാണി അവനെ വിളി
ച്ചു് "എന്താ, നിന്റെ പക്കൽ എത്ര പണമുണ്ടു്? എന്നു ചോദി
ച്ചു. 'എന്തൊ കൈയടം നാലുതു വെച്ചിറങ്ങാനായെന്നു ഉത്ത
രം' ഞാൻ അതോടുകൂടി നിങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ രണ്ടുപേരെടു
പാഞ്ഞുണ്ടു്." എന്നു അയാൾ രേഖപ്പെടുത്തി. അവർ അവ
ന്റെ കിര പരിശോധിച്ചു. അയാൾ പറഞ്ഞതു് സത്യമാണെന്നു്
അയാൾ മനസ്സിലാക്കി.

പ്രമാണി:— "നീ എന്താണിങ്ങനെ സത്യം പറഞ്ഞതു്?"

ബാലൻ:— "ഞാൻ ഒരിക്കലും കള്ളം പറയുകയില്ലെന്നു് എന്റെ അ
മ്മയോടു് പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അയാൾ വെളിക്കെന്നതു് എ
നിക്കു് സങ്കടമാണു്."

പ്രമാണി:— "അങ്ങനെയ്താ! നീ ഇത്ര ചെറുപ്പമായിരുന്നിട്ടും നിന്റെ
അമ്മയോടുള്ള ചുമതലയെപ്പറ്റി നിനക്കു് വിചാരമുണ്ടല്ലോ.
എന്നാൽ എനിക്കു പ്രാമം കറുത്തുയി. എന്നിട്ടും എനിക്കു്
ചെയ്യേണ്ടതാകട്ടെ ചുമതലയെക്കുറിച്ച് ഞാൻ ചിന്തിച്ചുവെക്കി
ല്ല. അമ്മയെക്കണ്ടു് ഞാൻ പശ്ചാത്തപിക്കണം."

മാർദ്ദകവർഗ്ഗംതന്നെ തങ്ങളുടെ പ്രധാനമൂലം നടപടി കണക്കുകൾ സമ്പാദ്യംനോക്കേണ്ടതായി. “ഒത്താക്കൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽ വിചാരിച്ചതെല്ലാം നോക്കേണ്ടതായി. സമ്പാദ്യത്തിലും താല്പര്യമുള്ളതായ ഒരു വിവരണമാണ്.” എന്നു അവർ പറഞ്ഞു. ആ സമ്പാദ്യം അവർക്കു നല്ല നടപടിയാണെന്നു കരുതുന്നതായും

—:—

ന. ഗ്രേസ് ഡെർബിങ്ങ്.

“ഇപ്പോൾ തന്റെ പടക്കുറിപ്പുകൾ തിരത്തിൽ എഴുതുന്നവർക്കു “പുസ്തകം ഉണ്ട്. അവ പാക്കറ്റുകൾക്കു നിറഞ്ഞു വരുന്നു. കപ്പൽമാത്രക്കു മാത്രമേ ഉണ്ടാകാതെ സഞ്ചരിക്കുന്നതിൽ ആ ദുർവ്വകളിൽ ഒന്നിൽ ഒരു ദീപമുള്ളിനെ നോക്കിപ്പിടിക്കുന്നു. കിരണങ്ങൾക്കു ഒരു വിളക്കുവെട്ടുകാരനും താഴെ ഉണ്ടാകാൻ ഒരു സാധനവും ആ മാർഗ്ഗത്തിൽ തടസ്സപ്പെടുന്നു. ഒരു മാർഗ്ഗത്തിൽ അവർക്കു താഴെത്തന്നെ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റുണ്ടായി. അപ്പോൾ ഒരു കപ്പൽ പാക്കറ്റിൽ ഒന്നിൽപ്പെട്ടു ഉണ്ടു. കപ്പലിന്റെ പിൻഭാഗം തകർന്നു തിരമാലകളിൽ താഴെപ്പട്ടു അങ്ങു ചെന്നതായി. ചിതറിപ്പോയി, മറുഭാഗംമാത്രം ആ പാക്കറ്റിൽ ഉറപ്പിച്ചു. പ്രണവങ്ങൾക്കു മാത്രം ആകാശം തെളിഞ്ഞു ആശ്രയിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. അവർക്കുണ്ടായ കപ്പലിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവർ സമുദ്രത്തിൽ താഴ്ന്നുപോയി. കഠിനമായ താഴെക്കിടക്കുണ്ട് അവർക്ക് സിദ്ധിച്ച കിട്ടുന്നതും സാധാരണമാണെന്നു. നേരം വെളിച്ചം. പാക്കറ്റുണ്ടായിരുന്ന കപ്പലിന്റെ ശിശുക്കൾക്കും താഴെക്കിടക്കു കൊണ്ടിരുന്ന ആകാശവും വിളക്കുവെട്ടുന്നവൻ കണ്ടു. അവർക്കു കടൽ വളരെ ചോടിപ്പിടിക്കുന്നതിനാൽ അവർക്കു കിടക്കുന്ന പാക്കറ്റുണ്ടായിരുന്നതായി അവർക്കു അറിയിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ

ആപത്തുണ്ടാകാൻ വൃന്ദാ പാർക്കുന്നതിന് അയാളുടെ പുത്രി “ഗ്രേസു”ധാർമിണി”നു മെയ്യും ഉണ്ടായില്ല. “അച്ഛാ! അവരെ രക്ഷിക്കുന്നതിന് നാം കഴിയുന്നത്ര ശ്രമിക്കണം. ഞാനും കൂടെവരാം”. എന്നു അവൾ അൻപതു പിതാവിനോടു പറഞ്ഞു. അവളുടെ നിർണ്യസഹകാരു് അവർ ഒരു വലിയ തോണിയിൽ കയറി ആ പാതയിൽ നാടുത്തു; അവിടെ പ്രാണമടഞ്ഞാടുത്തിട്ടിട്ടു യുവാവിനാണു വെട്ടുപാതയോടു തോണിയിൽ കയറി കയറിയിറക്കി. ആ വെട്ടുപാതയുടെ മെയ്യും സമസ്തജീവിയും എല്ലാവരും അറിഞ്ഞു. ജനങ്ങൾ അവളെ വളരെ പുക്കുത്തി. എന്നാൽ അതിൽ പറ്റു് അവൾക്ക് ഒട്ടാ അന്യരായ ഉണ്ടായില്ല അൻപതു മൂലപയ്യ എന്നുമാത്രമേ അവൾ വിചാരിച്ചുള്ളൂ.

൩൦. ക്ഷമാശീലമായ ഒരു സ്ത്രീ.

ആധർമികരിലുള്ള കാപ്പിരിജാതിക്കാരിൽ ഒണ്ടുളളക്കാർ ഒരിക്കൽ അന്യന്യം പിണങ്ങി വളരെക്കാലം കഠിനമായ യുദ്ധം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു കൂട്ടത്തിലെ പ്രമാണിയുടെ കേൾ ഒരു കൂട്ടി കഴിപസം അവിടെ ഒരു ആറു പരേത്തു് മീൻമുട്ടകൾ ഭാഷാവിശ്വകാരുണ്ടെന്നു. ആ സ്ഥലം അവരുടെ ഗ്രാമത്തിൽനിന്നു് അറുനാലു ആയിരന്നു; വിശേഷിച്ചു് അവരുടെകൂടെ കൂട്ടർ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും തന്നെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിന് അവിടെ ആരുടേ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് അവൾക്ക് മനസ്സു വിചാരിച്ചില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ, ശത്രുപാർശ്വത്തിൽ ചാർന്നു വന്ന ഒരു ഭടൻ ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഒരു ചാരനായി സംശയിക്കാനുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ പ്രസ്തുതപ്രദേശത്തിൽ കണ്ടെത്തി; ഭാഗവും മെയ്യും ഒരു അവളെ ആശ്രയിക്കുകയും അവളുടെ രണ്ടാകെപ്പും മേനി

ബന്ധത്തിൽ പച്ച മുറിച്ചുകളയുകയുണ്ടായത്. അതികഠിനമായ വേദന നിമിത്തം ആഡാലികകിടന്നു നിലവിളിച്ചതു കേട്ടിട്ട് ആ ദുഷ്ടൻ യാതൊരു കലുഷഭയമുണ്ടായില്ല. അവൻ അവിടെനിന്ന് കടന്നു കളഞ്ഞു. അമ്പലം! അവന്റെ പുറത്തു എത്ര കഠിനമായിരിക്കണം? മനുഷ്യരെ പിടിച്ചുതിന്നുന്ന കടുവാ മുതലായ ക്രൂരമൃഗങ്ങളും ആ കാപ്പിരിയുത്തത്തിൽ പ്രകൃതിയിൽ എന്തുഭേദമാണുള്ളത്? അവർ ഉറക്കം കരയുന്നതുകൂട് സ്വപ്നങ്ങൾ ഭാടിഎത്തി. എന്നാൽ ആ ദ്രോഹിയെ പിടികിട്ടിയില്ല. അവർ അവളെ എടുത്തുകൊണ്ടു പോയിപ്പോയെ ശുശ്രൂഷകൾ ചെയ്തു. മുറിവ് വേഗം കഠിഞ്ഞു. പരസ്പരം കലാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാപ്പിരികൾ തമ്മിൽ കറുപ്പുകാലം കഴിഞ്ഞു് ഒരു സമയം ഉദയം ഉണ്ടായി. “യുദ്ധം ചെയ്തു തളച്ചു വരുമ്പോൾ ബുദ്ധിയിൽ നല്ല വിചാരമുണ്ടാകും” എന്നാണ് പഴമൊഴി. അങ്ങനെ ഇരിക്കെ അവരിൽ ഒരു കൂട്ടക്കാരുടെ ദേശത്തു് കൃഷിപ്പിഴയുലം വലിയ കോമരങ്ങളായി; ജനങ്ങൾ മിക്കവാറും പട്ടിണിക്കൊണ്ടു കാലംകഴിക്കേണ്ടതായിവന്നു. എന്നാൽ ആ സമയം മാമ്പടക്കിയിൽ ഐശ്വര്യത്തിനു കാവുണ്ടായിരുന്നില്ല. നമ്മുടെ ദുഷ്ടബുദ്ധിയായ ഭടൻ ഭരണത്തിനു വകയൊന്നുമില്ലാത്തു് ഒരു ദിവസം ഐശ്വര്യപൂർണ്ണമായിരുന്ന മാമ്പട ഗ്രാമത്തിലേക്ക് ഭടന്റെ പോയി. അവൻ അവിടെ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ഒരു വീട്ടിന്റെ നടയിൽ ഒരു സ്ത്രീ ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു. “അമ്മ! വിശപ്പും ദാഹവും സഹിക്കാൻ മേലാ’ ഈ പിച്ഛാക്കാരെ വല്ലഭം തരണം” എന്നു് എത്രയും തേനീയസ്വരത്തിൽ അവളോടു പറഞ്ഞു. അവനെ കണ്ടപ്പോൾ തന്നെ ആൾ ആരാണെന്ന് അവൾ അറിഞ്ഞു. ഒരു പാത്രത്തിൽ കുറെ ചോറ് കെണ്ടുചെല്ലുവാൻ ഒരു ഭൃത്യൻ ആജ്ഞകൊടുത്തു. അന്നുതന്നെ അവൾ താൻ പുതച്ചിരുന്ന വസ്ത്രം മാറ്റി തന്റെ മുറിയിൽ വെട്ടിക്കുറുത്തു. ആ യാചകൻ പണ്ടാരിക്കൽ ദൈവകൾ വെട്ടിക്കുറുത്തു പെൺ

കുട്ടി അധർമ്മത്തെ ആയിരുന്നു. അവർ ഭക്തനാട് പറഞ്ഞു:—
 “ആ ഭക്തനാഥനും അതാ അവൻ കൊടുക്കുക; അത് വാങ്ങി
 ചു തിന്നുന്നതിനുള്ള അഹത അവനില്ല. ഞാൻ കുട്ടിയായിരുന്ന
 പ്പോൾ എന്റെ കൈകൾ ഇങ്ങനെ കണ്ടിട്ടുള്ളതാണ് അവ
 നാണ്. എന്നാൽ അധർമ്മം പ്രതികാരം ചെയ്യുവാൻ എനി
 ക്ക് ആഗ്രഹമില്ല. അധർമ്മപോൾ തിന്നാൻ ഒന്നുമില്ല. പിന്നീട്
 എന്നെങ്കിലും ഒരു യാചകനായി എന്റെ അടുക്കൽ വരാൻ സാ
 ഗതിയാകുമെന്ന് അവൻ ഒറ്റ വിചാരിച്ചിട്ടില്ല”. യാചകൻ വള
 രെ ലജ്ജയുണ്ടായി. എങ്കിലും അധർമ്മകാട് അന്നം വാങ്ങി
 ചു അവൻ തൃപ്തിയനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തു.

൩൧ ഒരു അദ്ധ്യക്ഷൻ ഇൻഡ്രൻ ഒരു ധർമ്മം.

അദ്ധ്യക്ഷനിലെ ആദർശത്തെക്കുറിച്ചുള്ള “ഇൻഡ്രൻ”
 എന്നാകുന്നു. അവർ പരിശുദ്ധരും വളരെക്കുറവാണ്. അവർ കാട്
 കളിൽ താമസിച്ചുവരുന്നു. പാണ്ടാരികൾ അദ്ധ്യക്ഷനിൽ താമസി
 ച്ചിരുന്ന ഒരു “യുവാവ്” ഒരു വൈകുന്നേരം അയാളുടെ വീടു
 വാതുക്കൽ നില്ക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഒരു “ഇൻഡ്രൻ”
 അതിലേക്ക് കടന്നുവന്നു. വിശപ്പും ദാഹവും കൊണ്ട് അവൻ അ
 ത്യാസം തളന്നിരുന്നു. അവൻ ധർമ്മനാട് പറഞ്ഞു:—“യജമാന
 നേ! തിന്നാൻ വല്ലതും കിട്ടിയിട്ടുണ്ടോ?”.

ധർമ്മൻ:— (തീരെ കരുണയില്ലാതെ) “പോ, ഇവിടെ ഒന്നുമില്ല.
 ഇൻഡ്രൻ:—“അയ്യോ ദാഹിക്കുന്നു; കുടിക്കുവാനെങ്കിലും തന്നെ
 കാച്ചു പച്ചവെള്ളയായാലും മതി”.

ധർമ്മൻ:—“മകി! പട്ടി! മരയത്തുപോ”.

ഇൻഡ്രൻ കുറെ നേരം ധർമ്മന്റെ മുഖത്ത് നോക്കിച്ച് നോ
 ക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു; എന്നിട്ട് അവിടെനിന്നു പോയി. അന്നതരം

കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം ധ്വജ നായാട്ടിനായി കാട്ടിലേക്കു പോയി. അവിടെ വെച്ചു വഴി തെറ്റി അയാൾ കുറെ അലഞ്ഞു നടന്നു ഒടുക്കം ഒരു കുടികണ്ടു അങ്ങോട്ടു ചെന്നു. അതിൽ ഒരു ഇൻഡ്യൻ പാർക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. തനിക്കു പോലകണ്ടു വഴിപറഞ്ഞു കൊടുക്കുവാൻ അയാൾ അവനോടു ആവശ്യപ്പെട്ടു. “ഓഹോ! ആ സ്ഥലം ഇവിടെനിന്നു വളരെദൂരെ ആണ്. നേരവും അന്ധരിക്കാറിയി. ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ തിരിച്ചു അങ്ങോട്ടു പോകുന്നത് അത്ര നല്ലതല്ല. രാത്രിയിൽ കാട്ടിൽ എവിടെയെങ്കിലും താമസിക്കണമെന്നുവെച്ചാൽ ചെന്നായ്ക്കളുടെ ഉപദ്രവമുണ്ട്. വിരോധമില്ലെങ്കിൽ ഈ രാത്രി ഇവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടാം.” എന്നു ഇൻഡ്യൻ പറഞ്ഞു. ധ്വജ ഈ ക്ഷണം സംശയാധിപത്യം സ്വീകരിച്ചു. അയാൾക്ക് ഭക്ഷിക്കുന്നതിനു് വേവിച്ചുകൊടുക്കാനും, കുടിക്കുന്നതിനു് മദ്യവും, കിടക്കുന്നതിനു് ഉപയോഗ്യമായ മറ്റു കാര്യങ്ങളും കൊടുത്തു. വഴിപിഴച്ചു അവിടെ താമസിക്കേണ്ടിവരുന്നതിലും ആ രാത്രി അയാൾ സുഖമായി കഴിച്ചുകൂട്ടി. അടുത്തദിവസം പ്രഭാതമായി. ഇൻഡ്യനും ധ്വജയും കൂടി അവിടെനിന്നു തിരിച്ചു. അവർ കുറെ ഏറെ നടന്നു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഇൻഡ്യൻ “ഇനി നിങ്ങളുടെ സ്ഥലത്തേക്കു രണ്ടു മൈലുള്ളൂ. ഞാൻ മടങ്ങട്ടെ. തിരിച്ചുപോകാമല്ലോ” എന്നു പറഞ്ഞിട്ട് “ആകട്ടെ, നിങ്ങൾ ഏതെന്ന അറിയുമോ?” എന്നു മോശമായി ചോദിച്ചു. ധ്വജ വളരെ ലജ്ജിച്ചു പറഞ്ഞു:— “ഞാൻ നിങ്ങളെ കണ്ടിട്ടുണ്ട്.”

ഇൻഡ്യൻ:— “അതേ, നിങ്ങൾ ഏതെന്ന കണ്ടതു് നിങ്ങളുടെ വീട്ടുപടിക്കൽ വെച്ചാണ്. ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് ഒരു ചെറിയ ഉപദേശം തരണമെന്നു് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു; സഭയും കേൾക്കുക. “ഇനി ഏതെന്നതിലും പാവപ്പെട്ട ഒരു ഇൻഡ്യൻ വിശപ്പും ദാഹവും കൊണ്ടു തളന്നു് നിങ്ങളോടു തിന്നുന്നതിനോ, കുടിക്കുന്നതിനോ വല്ലതും ചോദിച്ചാൽ “മന്ദീ! പട്ടീ! മായത്തുപാ” എന്നു പറയരുതു്.”

അനന്തരം സഭാപുരം.

